

உள்ளங்கையில் ஓர் இளவடம்

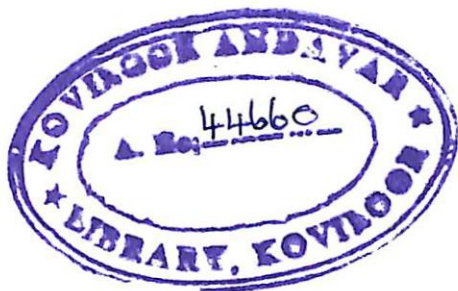
ACCNO-44660

Z

தெ.இலக்குவன்

உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவாட்டம்

தெ.இலக்குவன்

திண்ணை வெளியீடு

95/40, சுப்பிரமணியசாமி கோயில் தெரு

மேற்கு சைதாப்போட்டை, சென்னை - 600 015

அலைபேசி : 98403 17921

- நூல் : உள்ளங்கையில்
ஓர் ஒளிவட்டம்
- ஆசிரியர் : தெ.இலக்குவன்
- முதல் பதிப்பு : 2014
- பக்கங்கள் : 80
- அச்சம் : ஆனந்தன், சென்னை - 15
அமைப்பும் 91-99404 36270
- அச்சிடல் : பிரிண்டெக் இந்தியா
சென்னை - 5
- வெளியீடு : திண்ணை வெளியீடு
95/40, சுப்பிரமணியசாமி
கோவில் தெரு,
மேற்கு சைதாப்பேட்டை,
சென்னை-600 015
அலைபேசி: 98403 17921
89393 81887

அணிந்துரை

சொற்களற்று மௌனத் தொலைவு

காலையில் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போன பையன் ஒரு மணி நேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து விட்டான்.

“என்னடா இப்பதான் பள்ளிக்கூடம் போன அதுக்குள்ளாற வீட்டுக்கு வந்துட்டியே, என்ன ஆச்சு”ன்னு பையனோட தாத்தா கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பையன், “தாத்தா... நான் ஒரு நல்ல செய்தி, ஒரு கெட்ட செய்தியோட வந்திருக்கேன்”னு சொன்னான்.

தாத்தாவுக்கு மனத்தளவில் ஒரே குழப்பம். “என்னடா நல்ல செய்தி... முதல்ல சொல்லு”னு கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பையன், “தாத்தா எங்களோட பள்ளிக்கூடம் தீப்பிடிச்சு”ன்னு சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட தாத்தாவுக்கு பகீர் என்றது. “அடப்பாவி, இவனுக்குப் பள்ளிக்கூடம் தீப்பிடிச்சதே நல்ல செய்தின்னா, எது கெட்ட செய்தி”ன்னு கேட்டார்.

உடனே அந்தப் பெயரன் ரொம்பவே சோகமா, “எல்லா வாத்தியாரும் தப்பிச்சுட்டாங்க தாத்தா” என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டு அவனுடைய தாத்தா நொந்து போனார்.

இன்று பள்ளிக்கூடம் என்பதே மாணவர்களுக்கு ஒரு கசப்பான இடமாக மாறிவிட்டது.

இன்றையக் கல்வி முறை வாழச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. கல்விக்கூடம் தகவல்களை மட்டுமே திரட்டித் தருகின்ற ஒரு தொழிற்சூடமாய் விளங்குகிறது.

கல்வியானது மாணவனின் உள்ளத்தில் இருக்கக் கூடிய திறமைகளைக் கண்டுணர்ந்து நல்ல பண்புகளை எடுத்துக்காட்டி அவனை முழுமையாக இந்த உலகத்திற்கு வெளிக்காட்ட வேண்டும்.

கல்வி ஒருவனுக்கு முழுமையான வளர்ச்சியை வழங்க வேண்டும். சிறந்த கல்வி வழி சிறப்பான குணத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் கற்றுத்தர வேண்டும்.

ஒரு மோசமான கடிகாரம் கூட சரியான நேரத்தைக் காட்டும். கடிகாரத்தின் வேலை - நேரத்தைக் காட்டுவது தான்.

உண்மை தவறாகவும் தவறு உண்மையாகவும் இருக்கும்போது பிழையற்ற பட்டறிவுகள் தோன்றுவது அரிதுதான்.

“எவ்வகையோர்க்கும் இம்மையில்

தம்மை இயக்குவதற்கு

இன்பம் பயக்குமோர் இலக்கு வேண்டும்”

என்றாரே மனோன்மணியம் சுந்தரனார். அந்த இலக்கு தானே தன்னம்பிக்கை.

பலவேறு இலக்குகளை முன்வைத்து இலக்குவன் அவர்களால் எழுதப் பெற்றவையே இந்நூல்.

மராத்திய மாநிலத் தலைநகர் மும்பை மாநகரிலிருந்து வெளிவரும் “தமிழ் இலெமுரியா” திங்கள் இதழில் வெளிவந்த எழுத்துகளின் தொகுப்பே நூல் வடிவில் பொருளுருவம் பெற்றுள்ளது. இவற்றை மாதந்தோறும் வாசித்த கண்கள் வாழ்க.

ஒவ்வொரு கட்டுரையும் முன்னேற்றத்தை மூச்சாக்கும் மறை மொழிகள். படிப்பவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்ற படைப்புகள். எளிமையான சொற்களால் எழுதப்பெற்ற செறிவான சிந்தனைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

மாணவர்கள் மட்டுமல்லாது மற்றவர்களுக்கும் நம்பிக்கை ஊட்டுவனவே இந்த “உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவட்டம்”.

உணர்ந்தவற்றில் உயர்வாய்க் கருதுவது எதுவெனக் கேட்டால், வெப்பத்திற்கும் குளிருக்கும் இடையிலான சண்டையின் முடிவில் வெப்பமே வென்றுவிட்டது. சொற்களற்ற மௌனத் தொலைவு – மனத்தைக் கனக்க வைத்துவிட்டது. இலக்குவன் ஐயாவின் இழப்பு ஒரு மலரைப் போல உதிர்ந்து விட்டதே என்பது தான் மனத்தை வெகுவாக வாட்டுகிறது.

நூலாசிரியர் வாழும் காலத்திலேயே அவரின் விருப்பத்தோடு நூலாக்கம் செய்ய இயலாமல் ஏற்பட்ட இடையூறுக்குப் பின், இந்நூல் வெளிவருவதில் தங்கள் ஒப்புதலைத் தெரிவித்த இலக்குவன் அவர்களின் இணையர், மகன் காந்தி, மகள் நந்தினி ஆகியோர்க்கும்...

சிறப்புற அச்சிட்டுப் பதிப்பித்த “திண்ணை வெளியீடு” பதிப்பகத்தார்க்கும் அட்டை வடிவமைப்பை நல்கிய சா.ஐசக், மின்னச்சில் எழுத்துரு தந்த ப.ஆனந்தன் ஆகியோர்க்கும் பெரு மகிழ்வான நன்றியைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். நல்வணக்கம்.

நிறைவான மகிழ்வுடன்,

தானே, மும்பை

7.1.2015

மு.தருமராசன்

“தமிழ் இலெழுமியா”

ஒளிவட்டத்தில் உள்ளவை

1. அமைதியும் ஆனந்தமும் 7
2. முயற்சிகளும் செயல்களும் 11
3. விளையாட்டுகள் 15
4. சேவை மனப்பான்மை 18
5. உலகக் கலைஞர்கள் 21
6. பழைய புத்தகம் 26
7. பாகுபாடுகள் 28
8. நுண்கலைகள் 30
9. முயற்சி செய்யுங்கள் 35
10. நமது குறிக்கோள் 39
11. நடைமுறை ஓவியங்கள் 41
12. சிந்தனை வானில் சிறகடிப்போம் 66

1. அமைதியும் ஆனந்தமும்

பொன்முடி

இவன் எப்படி ஒவ்வொரு தேர்விலும் கணிதத்தில் நூறு விழுக்காடு மதிப்பெண்கள் வாங்குகிறான் என்று எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஆங்கிலம், தமிழ் போன்ற மற்ற பாடங்களில் எனக்கு அவனைவிட எப்போதும் அதிக மதிப்பெண்கள் வந்தாலும் கணிதத்தில் மட்டும் ஜம்பது, அறுபதைத்தாண்டுவதில்லை.

கணிதத்தில் நன்றாகப் போடுகிறவனுக்கு மூளை ஆற்றல் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது சரியா தவறா என்று தெரியவில்லை.

பள்ளியில் ஆங்கில ஆசிரியரான அப்பா எனக்கு பள்ளியில் தமிழ் பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதால், முதல் வகுப்பிலிருந்து நான் தமிழ் வழியில்தான். ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாக இருந்தது; மற்ற பாடங்கள் தமிழில்தான்.

அப்பாவின் நண்பர் ஒரு நாள் அப்பாவைப் பார்க்க வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். பொதுத்துறை நிறுவனத்தில் பம்பாயில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய மகள் பம்பாயில் என்னைப்போல எட்டாவது வகுப்பில் படிப்பதாகச் சொன்னார்.

"உங்களைப் போல் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் வேலை பார்க்கக்கூடிய மாதிரி எனக்கு கழநிலை அமையவில்லை. இந்தியாவில் எந்தப் பகுதிக்கு வேண்டுமானாலும் நான் மாற்றப்படலாம். ஆகவே, என் மகளை ஆங்கில வழியிலும் தமிழுக்குப் பதிலாக இந்தியையும் படிக்க வைக்கும்படியாக ஆக்கிவிட்டது. ஆகவே என் மகளுக்கு தமிழ் எழுதப்

உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவட்டம்

8

படிக்கத் தெரியவில்லை. வீட்டில் தமிழ் பேசுவதால் தமிழ் பேசுகிறாள்” என்றார்.

உங்கள் மகளை பள்ளிக்கூடத்தில் முதல் வகுப்பில் சேர்க்கும் மயத்தில் நீங்கள் சென்னையில்தான் இருந்தீர்கள். ஆங்கில மீடியத்தில் வழியில் சேர்த்தது உங்கள் வேலைக்குச் சரிதான். ஆனால், இந்திக்குப் பதிலாக தமிழைப் பாடமாக எடுத்திருக்க வேண்டும்” என்றார் அப்பா.

தொடர்ந்து, “இந்தியைத் தனியாக படித்திருக்க வேண்டும் அல்லது தமிழோடு இந்தியும் செர்ல்விக் கொடுக்கும் பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.

வெளி மாநிலத்துக்கு மாறும்போது இது உதவியாக இருந்திருக்கும். கிரளாவுக்குப் போனால் மலையாளம் படிக்க வேண்டும், கருநாடகாவுக்குப் போனால் கன்னடம் படிக்கச் சொல்கிறார்கள். வெளிநாட்டுக்குப் போனால், அங்கே உள்ள மொழியைப் படிக்கச் சொல்கிறார்கள். நாம் சமாளிக்கத்தானே செய்கிறோம். ஆனால், தமிழ்நாட்டில் தமிழ் படிக்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லாமல் செய்து விட்டார்கள். அதற்காக பிள்ளைகளைத் தமிழ் படிக்க வைக்காவிட்டால் எப்படி?

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தமிழ் படிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தமிழ் காணாமல் போய்விடும். பழைய மொழிகளில் பல பேச்சு வழக்கில் இல்லாமல் காலாவதி ஆகி விட்டன. தமிழ் மொழியையும் அவற்றோடு சேர்க்க நாம் காரணமாகி விடக்கூடாது.

இதிலாவது நாம் நம் இலங்கைச் சகோதரர்களைப் பின்பற்ற முயற்சிக்கலாம். எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் அவர்கள் குழந்தைகளை தமிழ் படிக்க வைத்து விடுவார்கள். வரலாற்றில் எத்தனையோ தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றில் இருந்து நாம் பாடம் படிக்க வேண்டும். அதே தவறுகளைச் செய்தால் முன்னேற முடியாது. செம்மொழியைச்

செத்த மொழி ஆக்கிவிடக் கூடாது. பிள்ளைகளை ஜெர்மன், பிரெஞ்சு படிக்க வைக்கிறோம். தமிழ் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது இல்லை" என்று அப்பா சொன்னார்.

வந்திருந்தவர் அப்பாவுக்கு சின்ன வயதிலிருந்து நண்பர். அப்பாவைப் பற்றித் தெரியும். ஆகவே ஆங்கில வாத்தியாரான அப்பாவின் பேச்சு அவருக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தி இருக்காது.

"கல்வூரங்கள் நடந்த பம்பாய் இப்போது எப்படி இருக்கு?" என்று அப்பா நண்பரைக் கேட்டார்.

"அதற்குப் பிறகு பெரிதாக எதுவும் இல்லை. பம்பாயில் நடந்தது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மற்ற இடங்களிலும் தலை தூக்குகிறது. மனிதனுக்கு அறிவு வேலை செய்ய வேண்டும். அறிவு என்பது அறிந்ததைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதில் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அறிவு இருந்தும் உபயோகமில்லை. கெடுதல்தான். அதைவிட அறிவு இல்லாமல் இருப்பதே மேல்.

சாதி, மதம் எல்லாம் செயற்கையானது. அதில் ஒன்றுபடுவதைவிட மனிதன் அல்லது உயிர்கள் என்னும் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டால், உலகத்தில் அமைதியும் ஆனந்தமும் இருக்கும். இவை இல்லாவிட்டால் பிறந்து வாழ்ந்து என்ன பயன்?

பம்பாயில் நான் மண்டல மேலாளர். அங்கே நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். நூல் நிலையம் ஒன்று இருக்கிறது. பெரும்பாலும் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள்தான். சிறிதளவு மராத்தி, இந்தி, தமிழ் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. போன முறை நீங்கள் சொன்ன ஆங்கிலம், தமிழ் இலக்கியப் புத்தகங்கள் கொஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்திருக்கிறேன். அரசியல், பொருளாதாரம், சுய முன்னேற்றம், தத்துவம் பற்றிய நூல்களும் உண்டு. இப்போது கணினி, மேலாண்மை பற்றிய புத்தகங்கள் நிரம்ப வாங்குகிறேன். உங்களுக்குத் தெரிந்த நல்ல புத்தகங்கள் இருந்தால் சொல்லுங்கள்; வாங்குகிறேன்.

“உங்களுக்குத் தெரியாததையா நான் சொல்லப் போகிறேன்? இருந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்தவரை சில ஆங்கிலப் புத்தகங்களைச் சொல்கிறேன். காப்மேயர் நான்கு ஆங்கில நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார், வாங்கலாம்.

பெர்ட்ராண்ட் ரஸ்ஸலின் Conquest of Happiness வாங்கலாம்.

The SEARCH OF EXCELLENCE, MANAGING THE FUTURE, DECISION TRAPS, BORN TO WIN போன்ற நூல்களை வாங்கலாம். நகைச்சுவைப் புத்தகங்கள் கொஞ்சம் வாங்கலாம்” என்றார் அப்பா.

அப்பர்வின் நண்பர் வந்தபோது நான் வீட்டில் இருந்ததால், அவர்கள் பேசுவதைக் கவனிக்க முடிந்தது. அப்பாவும் அவர் நண்பர்களும் பேசும்போது நான் வீட்டில் இருந்தால் நிறைய புதிய செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

2. முயற்சிகளும் செயல்களும்

இன்று இரண்டாவது வகுப்பு தமிழ் வகுப்பு.

தமிழ் ஆசிரியர், அவனுடைய ஆங்கில ஆசிரியரைப் போல ஆர்வம் ஊட்டக் கூடியவர். பாடம் நடத்தும் போது நிறைய தகவல்கள் சொல்லுவார்.

பாடத்தில் கேள்விகள் கேட்பது போல், மற்ற பொருள் (விஷயங்)களிலும் கேள்விகள் கேட்பார். அதுபோல் மாணவர்களை கேள்விகள் கேட்கச் சொல்லி பதில் சொல்லுவார்.

'நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீங்கள் படித்த பாடல்களில் இருந்தோ அல்லது மற்றபுத்தகங்களில் இருந்தோ பதில் சொல்லுங்கள். ஏன் என்று கேட்டால் காரணம் சொல்ல வேண்டும்' என்று சொல்லி விட்டு கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தார்.

'தமிழ் இலக்கியத்தில் பிடித்த பாத்திரம் எது?'

'மணிமேகலை'

'ஏன்?'

'பசிப் பிணி அகற்றியது'

'மணிமேகலையை எழுதியவர் யார்?'

'சீத்தலைச் சாத்தனார்'

'பிடித்த கவிதை நூல் எது?'

'ஆசிய ஜோதி'

'எழுதியது யார்?'

'கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை'

'எந்த இடம் பிடித்தது?'

'புத்தர் ஆட்டுக்குட்டியைக் காப்பாற்றும் இடம்'

'பிடித்த தலைவர் யார்?'

'மகாத்மா காந்தி அடிகள்'

'ஏன்?'

'அகிம்சை முறையில் விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தார். சத்திய சோதனை எழுதினார். அவர் எழுதாத பொருள் இல்லை. அரசியல், பொருளாதாரம், உடல் நலம், சைவ உணவு, சமூக முன்னேற்றம், தொழில், தர்மகர்த்தா முறை என்று அவர் வாழ்க்கையில் சகல அம்சங்களைப் பற்றியும் எழுதி இருக்கிறார். இது போல் எழுதிய இன்னொருவர் இல்லை'

'லண்டனில் ஒரு பூக்காரப் பெண், தான் ஓர் அரசகுமாரி என்று நினைத்துக் கொண்டாள். அரசகுமாரியைப் போலவே சிந்தித்தாள். அரசகுமாரியைப் போலவே பேசினாள். அரசகுமாரியைப் போலவே நடந்து கொண்டாள். சீக்கிரம் அரசகுமாரியாகவே ஆகிவிட்டாள். இதை எழுதிய ஆசிரியர் யார்? எதில் எழுதினார்' என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

மாணவர்கள் யாரிடமிருந்தும் பதில் இல்லை.

பெர்னாட்டிஷா எழுதிய பிக்மேலியன் நாடகத்தில் உள்ளது இது. நினைக்காதது எதுவும் நடக்காது. வாழ்க்கைக்கு ஒரு குறிக்கோள் அவசியம். உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் போன்ற மொழிகளை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள உதவுவது இது' என்றார் ஆசிரியர்.

'தன்னை அறிந்திடில் தனக்கொரு கேடில்லை. இதை எழுதியது யார்?'

மறுபடி மாணவர்களிடம் இருந்து பதில் இல்லை.

'ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்று உங்கள் பாடத்தில்

வந்திருக்கிறது. அதை எழுதியவர் தான் இதையும் எழுதியது' என் ஆசிரியர் சொன்னவுடன்,

'திருமூலர்' என்று ஒரு மாணவனிடமிருந்து பதில் வந்தது.

'உங்களுக்கு கேள்விகள் இருந்தால் கேட்கலாம்' என்றார் ஆசிரியர்.

'தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறந்த இரண்டு நூல்கள் என்றால் எதைச் சொல்வீர்கள், ஐயா?'

'திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும்'

'தமிழ்க் கதைகள், கவிதைகள், நாவல்களைப் பற்றி நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறீர்கள், ஐயா உங்களுக்குப் பிடித்த நாவல்களில் ஒன்றைச் சொல்லுங்கள், ஐயா?'

'குறிஞ்சி மலர். அடுத்து வரும் கட்டுரை வகுப்புகளில் தமிழ்க்கதை, கவிதை அல்லது நாவல் இந்த மூன்றில் ஒன்றைப் பற்றி நீங்கள் கட்டுரை எழுத வேண்டும்' என்று சொன்னார் ஆசிரியர்.

'ஆங்கிலக் கதைகள், கவிதைகள், நாவல்கள் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறீர்கள், ஐயா. உங்களுக்குப் பிடித்த நாவல்கள் என்ன என்று சொல்லமுடியுமா, ஐயா?'

'ஆலிவர் ட்விஸ்ட், அங்கிள் டாம்ஸ் காபின், ஏழை படும் பாடு என்று சொல்லப்படும் லே மிசராப், மேயர் ஆஃப் காஸ்டர்பிரிட்ஜ், புத்துயிர்ப்பு என்று அழைக்கப்படும் ரீசரக்ஷன். இவற்றின் சுருக்கம் ஆங்கிலம், தமிழில் கிடைக்கலாம். படிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். கொஞ்சம் பெரியவர்கள் ஆன பின் சுருக்கப்படாத நாவலை படித்துப் பாருங்கள்.'

அன்றைய வகுப்பு முடிவுக்கு வரும் நேரம்.

'கிரேக்க சொற்பொழிவாளர் டிமஸ்தனீஸ் சொன்ன ஒன்றுடன் இன்றைய வகுப்பை முடிக்கிறேன். இதைப் பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள்' என்று ஆசிரியர் தொடர்ந்து,

பேச்சாற்றலுக்கு முதல் தேவை என்ன என்று கேட்டார்கள். செயல் என்றார் டிமஸ்தனீஸ். இரண்டாவதாக என்ன வேண்டும் என்றார்கள்.

செயல் என்றார். மூன்றாவதாக என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். செயல் என்றார். :

'மை சன் மை சன்' என்கிற ஒரு ஜப்பானியப் படத்தை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. படிக்காத ஓர் ஏழைத் தொழிலாளியின் மகனை ஒரு காரோ அல்லது லாரியோ அடித்துக் கொன்று விடுகிறது. அடித்த வண்டி எது என்றே தெரியாத நிலையில் செத்துப் போனவனுக்கு இழப்பீடு கொடுக்க அப்போது சட்டம் இல்லை. ஏழைத் தொழிலாளிக்கு எதுவும் கிடைக்க வழியில்லை. ஆனால் அவன் விடவில்லை. அவனுடைய முயற்சியும் செயலும் படத்தில் காட்டப்படுகின்றன. கடைசியில் நாடாளுமன்றம் இதுபோல் இறந்தவர்களுக்கு இழப்பீடு கொடுக்க வகை செய்யும் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது. ஜப்பானிய நாடாளுமன்றம் ஏழைத் தொழிலாளியை வரவேற்று அங்கு பேசச் சொல்லுகிறது. படிக்காத எனக்கு என்ன பேசத் தெரியும் என்கிறான். நீ செய்ததைச் சொல்லு என்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளி நாடாளுமன்றத்தில் பேச்சு மழை பொழிந்து விடுகிறான். அவன் பேசி முடித்ததும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எழுந்து நின்று கைதட்டி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கிறார்கள். தொழிலாளியின் நண்பன், எப்படி உன்னால் இப்படிப் பேசமுடிந்தது, என்று ஆச்சரியப்பட்டு அவனைக் கேட்கிறான். அதற்கு தொழிலாளி, எனக்கே தெரியவில்லை நான் அங்கு பேசியது நான் பட்ட சிரமங்களையும் செய்த முயற்சிகளையும் செயல்களையும் பற்றித்தான் என்று பதில் சொல்லுகிறான்' என்றார்.

அந்த வகுப்பு முடிந்ததை அறிவிக்கும் மணி அடித்தது.

3. விளையாட்டுகள்

விளையாட்டு ஆசிரியரின் விசில் சத்தம் கேட்டு மாணவர்கள் அனைவரும் விளையாட்டு மைதானத்தில் கூடினோம்.

வழக்கம்போல் எல்லோருக்கும் முதல் கால் மணி நேரம் கட்டாய உடற்பயிற்சி, ஆசிரியர் செய்வார். அதைப் பார்த்து அதே மாதிரி செய்ய வேண்டும்.

சில சமயம் முரண்டு பிடிக்கும் மாணவனுக்கு தண்டனை மைதானத்தை ஓடி ஒரு சுற்று, இரண்டு சுற்று என்று சுற்ற வேண்டும். தண்டனை கூட உடற்பயிற்சிதான்.

உடற்பயிற்சி முடிந்ததும், ஆசிரியர் சொல்ல வேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் மாணவர்களிடம் பேசுவார். அதன் பிறகு மாணவர்கள் விளையாடப் போவார்கள். கால்பந்து, ஹாக்கி, கிரிக்கெட், வாலிபால், கூடைப்பந்து, பேஸ் பால், ஷெடில் போன்ற விளையாட்டுகள் விளையாட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. பள்ளி முடிந்து ஆசிரியர்கள் விளையாடுவதும் உண்டு. சில சமயம் தலைமை ஆசிரியர் விளையாடியே நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம்.

அன்று உடற்பயிற்சி முடிந்ததும், வரப்போகும் நகரப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு இடையே நடக்கப்போகும் விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்கு செய்ய வேண்டிய ஆயத்தங்கள் பற்றி ஆசிரியர் பேசினார். நான் ஓட்டப் பந்தயம், நீளம் தாண்டுதலில் கலந்து கொள்வது உண்டு. விளையாட்டில் நான் மிகவும் விரும்பும் கால்பந்து விளையாடுவது உண்டு.

ஓரிரு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை ஆசிரியர் மாணவர்களுடன் கலந்து உரையாடி மாணவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்பார். அவரும் நிறைய செய்திகள் சொல்வார்.

அதுபோல் ஒரு நாள் நடந்தது. ஆசிரியர் சொன்னார்.

'நன்றாகப் படிப்பது மிகவும் முக்கியம். வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற இது ரொம்ப உதவும். இன்றுள்ள உலகம் மிகவும் போட்டியானது. ஆனால், உடல்நலம் பேணுவதும் முக்கியம். விளையாட்டுகள், உடற்பயிற்சி போன்றவை இதற்கு உங்களுக்கு உதவும். விளையாட்டைப் பார்த்து ரசிப்பதைவிட நீங்களே விளையாடுவது முக்கியமானது.

உங்கள் உடலைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், உடல் நலத்தின் திறவுகோல் என்னும் தலைப்பில் புத்தகங்கள் நமது நூலகத்தில் உள்ளன. படித்துப் பாருங்கள்.

நீங்கள் ஏதாவது கேட்க வேண்டுமானால் கேட்கலாம்.

'செஸ், கேரம் போன்ற உள்ளே விளையாடும் விளையாட்டுகளை விட, வெளியே மைதானங்களில் விளையாடும் விளையாட்டுகள், அத்லெடிக்ஸ் ஆகியவை பற்றி நீங்கள் அதிகம் சொல்லுகிறீர்கள். இது ஏன் சார்' என்று நான் கேட்டேன்.

'மூளைக்கு வேலை கொடுக்க செஸ் போன்ற விளையாட்டுகளைவிட சிறந்த வேறு வாய்ப்புகள் உண்டு. கூடுதல் கணக்குப் பயிற்சி, அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள் போன்றவை உதாரணங்கள். இவற்றால் உலகத்துக்குப் பயன் உண்டு. செஸ், கேரம் போன்ற விளையாட்டுகளில் நீங்கள் கழிக்கும் நேரத்தால் உங்களுக்கும் பயன் இல்லை. உலகத்துக்கும் பயன் இல்லை. ஆனால், வெளி விளையாட்டுகள், உடற் பயிற்சி ஆகியவை உங்கள் உடல் நலத்தை கருத்தில் கொண்டவை.

இதை எல்லாம் கடந்து ஒரு மாணவனுக்கு உள் விளையாட்டில் ஆர்வம் இருக்குமானால் நான் அதற்கு எதிரி இல்லை. செய்யும் காரியத்தில் பயன் அல்லது நன்மை இருக்கா என்று பார்க்கக்கூடிய ஆள் நான். பொழுது போக அல்லது ஓய்வாக இருந்து களைப்பாற வேண்டுமானால் உங்களுக்குப் பிடித்தமான இசையைக் கேளுங்கள் என்பேன்' என்று ஆசிரியர் சொன்ன பதில் சரியாக இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது.

ஏனென்றால், செஸ், கேரம் போன்ற விளையாட்டுகளிலும், கணினி விளையாட்டுகள் போன்றவற்றிலும் நேரம் வீணடிக்க எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவர் சொன்ன மற்றவற்றைச் செய்யக் கூடியவன் நான்.

'கராதே, யோகா எப்படி சார்?' இன்னொரு மாணவன்.

'செய்யலாம். இதைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்யும் முயற்சியில் நம் தலைமை ஆசிரியர் இருக்கிறார். சீக்கிரம் ஏதாவது தெரிய வரும்'

'குதிரை ஏற்றம் சொல்லிக் கொடுக்கலாமா?' அடுத்த மாணவன்.

'இது நல்ல பயிற்சி. ஆனால் நிறையச் செலவாகும். பள்ளிக்கூடங்களில் செய்வது சிரமம். பண வசதி அதிகம் உள்ள ஒரு குடும்பத்தை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பையன் குதிரை ஏற்றம் போகிறான். அவன் வீட்டில் அப்பா குதிரை ஏற்றம் போனவர். தாத்தா போனவர்'

'வீடியோ, கம்ப்யூட்டர் விளையாட்டுகள் எப்படி சார்?'

'அந்தப் பக்கம் போகாமல் இருப்பது நல்லது. அதுபோல் தான் டிவி பார்ப்பதும். அறிவை வளர்க்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் இருந்தால் பாருங்கள். வேறு வழியே இல்லாமல் பார்க்க நேர்ந்தால் கார்ட்டூன், காமெடி, அறிவியல், இசை நிகழ்ச்சிகளைப் பாருங்கள்'.

4. சேவை மனப்பான்மை

பள்ளியின் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் மாணவர்கள் படிப்பது போக வேறு செயல்களில் ஈடுபட வேண்டும் என்று தலைமை ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் பேசும்போது வற்புறுத்துவார். இதற்காக பள்ளியில் என்சிசி, என்எஸ்எஸ், ஸ்கௌட்ஸ் போன்றவை உண்டு.

சில நாடுகளில் படித்து முடித்தபின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் கட்டாய ராணுவ சேவையில் மாணவர்கள் ஈடுபட வேண்டும் என்றும், ஆனால், இந்தியாவில் அந்த மாதிரி நிலைமை இல்லை என்றும் என்சிசி ஆசிரியர் கூறுவார். அப்படி ஒரு கட்டாயம் இந்தியாவில் இருக்க வேண்டும் என்பார். தொடர்ந்து, 'இந்தியா எந்தக் காலத்திலும் இன்னொரு நாட்டின் மீது படையெடுத்தது இல்லை. நமது பண்பாடு அப்படி. ஆனால் மற்ற பல நாடுகள் அப்படி இல்லை. நம்மை வேறு நாடு தாக்கும்போது தற்காத்துக் கொள்ள படைகள் தேவைப்படுகின்றன. எனவே, படைகள் அமைப்பைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு குடும்பமும் ராணுவச் சேவையில் குறிப்பிட்ட காலம் பயிற்சியில் இருந்தால், தேவைப்படும் போது ராணுவப் பணியில் ஈடுபடலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ராணுவப் பயிற்சி ஒரு கட்டுப்பாட்டு மனப்பான்மையைக் கொடுக்கும். சுதந்திர நாட்டில் கட்டுப்பாட்டுக்கு அவசியம் இல்லை என்பதுபோன்ற நிலைமை உண்டானது மட்டுமல்ல, அது வேகமாக வளர்ந்தும் வருகிறது. இது நல்லதில்லை' என்பார். அவர் சொல்லுவது நியாயமாக இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது.

ஒல்லியாக இருக்கும் எனக்கு என்சிசி ஒத்து வருமா என்பது என் சந்தேகம். ஆகவே, ஏதாவது ஒன்றுக்கு நான் போகவேண்டும் என்று

வரும்போது என்எஸ்எஸ்ஸுக்குப் போவது என்று முடிவு செய்தேன் இந்த மாதிரி எனக்குத் தோன்றியதற்குக் காரணம் அப்பாதான். அப்பா முடிந்தபோதெல்லாம் உதவும் கரங்களுக்கு நன்கொடை கொடுப்பதுண்டு. அதை ஆரம்பித்து நடத்தும் வித்யாசாகரைப் பற்றி அப்பா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தன்னலம் கருதாமல் கல்யாணம் கூடச் செய்து கொள்ளாமல் அனாதைகள், ஆதரவற்றோர் எல்லோருக்கும் புகலிடமாக இருக்கிறார். ஆதரவற்றோர் சாலை ஓரத்தில் கிடந்தால் காவலர் (போலீஸ்)கூட உதவும் கரங்களுக்குத்தான் தகவல் சொல்லுகிறார்கள் என்பார் அப்பா. இந்த மாதிரி வாழ்க்கையில் இருக்க அசாத்தியமான தைரியம் வேண்டும் என்பார். அப்பா சொல்லும் இதுபோன்ற இன்னொருவரும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளாமல் தன்னுடைய சம்பாத்தியம் முழுவதையும் ஏழைகளுக்கு செலவழித்து மக்கள் தொண்டு செய்யும் பாலம் கல்யாணசுந்தரம். அப்பா இதை ஒரு தடவை சொன்னபோது, அப்பாவின் பம்பாய் நண்பர் கல்யாண சுந்தரத்தைப் பற்றிய செய்தியை 'டைம்ஸ் ஆஃப் இண்டியா' பெரிய அளவில் வெளியிட்டதைப் பற்றிச் சொன்னார்.

'இவர்களைப் பற்றி இவ்வளவு சொல்லுகிறேனே, ஆனால் இதுபோல் செய்யும் துணிவு எனக்கு இருக்கா, இல்லையே. எல்லோரும் பேசுகிறோமே தவிர செயலில் இருக்கோமா? இல்லை. ஆகவேதான் இந்த மாதிரி உதவி செய்கிறவர்களுக்கு என்னால் முடிந்த நன்கொடையையாவது கொடுக்கலாம் என்று கொடுக்கிறேன்' என்பார் அப்பா.

ஒருமுறை அப்பா நன்கொடை கொடுக்கப் போனபோது நானும் போயிருந்தேன். வித்யாசாகர் இருந்தார். 'ஆரம்பத்தில் பணத்துக்கு ரொம்ப கஷ்டப்பட்டோம். இப்போது உங்களைப் போல பலர் உதவுகிறார்கள். பணம் வருகிறது. ஆனால் வேலை செய்ய 'வாலண்டியர்'கள் வேண்டும். அந்தப் பற்றாக்குறைதான் இப்போது பிரச்சினை' என்றார் அவர். உண்மைதான். வேலை செய்ய சேவை மனப்பான்மை

உள்ளவர்கள் வேண்டும். இதனால்தான் நான் என்எஸ்எஸ்ஸுக்குப் போக நினைத்தது.

ஸ்கொட் மாஸ்டர் அந்த இயக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவார். பேடன் பவல் ஆரம்பித்த இந்த இயக்கம் பற்றியும், அவரும் அவர் மனைவியும் அதற்காற்றிய அளப்பரிய பணிகளைப் பற்றிச் சொல்லுவார். அப்பாவின் பம்பாய் நண்பர் கென்யா போனபோது, அங்கு நேரி என்னும் ஊரில் உள்ள பேடன் பவலின் சமாதியை பார்த்ததாகச் சொன்னார். அவருடைய மனைவியும் பக்கத்திலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்.

5. உலகக் கலைஞர்கள்

கணக்கில் மதிப்பெண்கள் கூடுதலாக வராமல் போகும் சமயங்களில் முதல் மூன்று இடங்களில் வருவது சிரமமாக இருந்தது. நான் கணக்கில் வலுவின்மை (வீக) என்பது ஒன்று. இன்னொன்று கணக்கு வாத்தியார் அதில் ஆர்வம் வரும்படியாக சொல்லித் தரவில்லை. தமிழ், ஆங்கிலம், அறிவியல் ஆசிரியர்கள் போல் இவரால் சொல்லிக் கொடுக்க முடியவில்லை. சந்தேகம் கேட்டால் கூட சொல்லித் தருவதில்லை.

ஆயிஷா கதையை மாணவர்கள் படிப்பதை விட ஆசிரியர்கள் படிப்பது முக்கியம் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

கேட்டால் என்னிடம் தனிப்பயிற்சி (ட்யூஷன்) வைத்துக் கொள் என்கிறார்.

தலைமை ஆசிரியர் வித்தியாசமானவர். பள்ளி ஆசிரியர்கள் தனிப்பயிற்சி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது; அது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது.

எந்தெந்த மாணவர்களுக்கு எந்தப் பாடத்தில் மதிப்பெண்கள் குறைகிறதோ, அந்தப் பாடத்தின் ஆசிரியர் அவர்களுக்கு தனியாக சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். கூடுதல் மதிப்பெண்கள் வாங்க வைக்க வேண்டியது அவர் பொறுப்பு.

இப்படி இருக்கும்போது, கணக்கு வாத்தியார் தனிப் பயிற்சி வைத்துக் கொள் என்று சொல்லுவதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல், அவரிடம் தனிப்பாடம் படிப்பதை வெளியில் யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்று வேறு சொல்லுகிறார். என்ன... வாத்தியாரே இப்படி இருக்கிறார் என்று தோன்றியது.

என்னுடைய வகுப்பு நண்பன் ஒருவன் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவனுடைய தாத்தா காலத்தில் தமிழ்க் கணக்கு முறைகள் இருந்ததாகவும், பெரிய கூட்டல், பெருக்கல், வகுத்தல் ஆகியவற்றைக் கூட மனக்கணக்காக போட்டு விடுவார்கள் என்பான்.

தமிழ்க் கணக்கை ஒழித்து விட்டார்கள் என்னும் சோகம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், இப்போது உள்ள பிள்ளைகள் கணக்கில் கூடுதல் திறமை ஆவதற்கு வழிகள் நிறைய இருக்கின்றன. அபாகஸ் ஓர் எடுத்துக் காட்டு என்கிறார்கள்.

தனிப்பயிற்சியைத் தடை செய்ததைப் போல், தலைமை ஆசிரியர் இன்னொரு காரியத்தையும் செய்திருந்தார். ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்புகள் இருந்தாலும் சரி, நீச்சல் கட்டாயம் கற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். விளையாட்டு ஆசிரியர் பொறுப்பில் இது விடப்பட்டது.

அன்று அறிவியல் வகுப்பில், ஒவ்வோர் ஆண்டும் அவர்கள் பள்ளி நடத்தும் அறிவியல் கண்காட்சியைப் பற்றிய விவரங்களும், தேதிகளும் சொல்லப்பட்டன.

அறிவியல் ஆசிரியர் பாடம் நடத்துவதும், அதைப் பற்றிய செய்திகளைச் சொல்வதும், நாம் விஞ்ஞானியாக வேண்டும் என்ற வேகத்தை எங்களிடையே உண்டு பண்ணும்.

'அறிவியல் கண்காட்சியில் வைக்கப்படும் பொருள்கள், சோதனைகள் பற்றிய விவரங்களை எல்லா அறிவியல் ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து தீர்மானிக்கப் போகிறார்கள். நம் வகுப்பு எதற்குப் பொறுப்பு என்பதை பிறகு சொல்கிறேன். அதற்கு முன் மாணவர்கள் நினைப்பதைச் சொல்லலாம். எப்போதும் போல் பள்ளி அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்' என்றார் ஆசிரியர்.

'விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிய தகவல்கள், கண்காட்சியைப் பார்க்க வரக்கூடிய மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். அவர்களுடைய படங்களும், செய்த செயல்களைப் பற்றிய செய்திகளும் வைக்கப்பட

வேண்டும். யார் யார் என்று நீங்கள் இப்போது சொல்லலாம்' என்று அசிரியர் சொன்னதைத் தொடர்ந்து, மாணவர்கள் ஒவ்வொருவராகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.

தாமஸ் ஆல்வா எடிசன்

ஜான் சுவன்பர்க்

லியனார்டோ டாவின்சி

சால்ஸ் டார்வின்

சர் ஐசக் நியூடன்

ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன்

கலீலியோ கலீலி

ஜிடி நாயுடு

சிவி ராமன்

சந்திரசேகர்

ஹர்கோபிந்த் குரானா

மாணவர்கள் சொன்னவற்றைக் கேட்டபின், ஆசிரியர், கிரஹர் மெண்டல், வாட்சன் & க்ரிக், ஸ்டீபன் ஹாக்கிங்ஸ் என்று நான்கு பெயர்களைச் சொல்லி அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று சொன்னார். ஹாக்கிங்ஸ் எங்களுக்கு ஆச்சரியம். சக்கர நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, கை கால் முதல் உடம்பின் எந்தப் பகுதியும் வேலை செய்யாமல், பேச முடியாமல் உள்ள ஒருவர் செய்த செயல்கள் நம்புவதற்கு சிரமமாக இருந்தது. மூளை மட்டுமே வேலை செய்கிறது. இவர் விண்வெளிப் பயணம் போக வேண்டும் என்கிறார்.

உலகத்தில் முன்னேற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களுக்கு எதுவும் தடையில்லை. நமக்குள்ளே பேராச்சரியமான உதாரணங்கள்

இரண்டு தான். கண் தெரியாமல், பேச முடியாமல், கேட்க முடியாமல் இருந்த ஹெலன் கெல்லர் செய்த சாதனை. இன்னொன்று ஸ்டீபன் ஹாக்கிங்ஸ். உலக அதிசயங்களை விடப் பெரிய அதிசயங்கள் இவை' என்றார் ஆசிரியர்.

தொடர்ந்து ஆசிரியர் 'நீங்கள் பார்த்த அல்லது கேள்விப்பட்ட இன்னொன்றை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். படிக்காத கையொப்பம் போடத் தெரியாத ஒரு கிராமத்துப் பெண், அது போன்ற மற்ற கிராமப் பெண்களை முன்னேற்றிய அதிசயம். அகில இந்திய அளவில் பாராட்டு மழையில் நனைந்த மதுரை சின்னப் பிள்ளை. வயதில் மூத்த நம் பிரதம மந்திரி குனிந்து அவருடைய காலைத் தொட்டு வணங்கிய ஆச்சரியம் நமது நாட்டில் நடந்தது' என்றார்.

'நமது நூல் நிலையத்தில் How It is Done என்னும் தலைப்பில் ஒரு புத்தகம் இருக்கிறது. அதில் பல உபயோகமான விடயங்கள் இருக்கின்றன. அங்கு போய் படிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். தேங்கக் கூடாது, நீங்களும் தேங்கி உறைந்து போய் விடக் கூடாது. உங்களை நீங்களே புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிரச்சினைகள் உங்களை தடைப்படுத்தக் கூடாது. அது உங்களைத் தடை செய்வதைவிட அதை நீங்கள் தடை செய்ய முயலுங்கள். அதுதான் அறிவியல் நமக்கு போதிப்பது. கடைசி பட்சமாக, அதைத் தீர்க்க முடியாவிட்டால் சமாளிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்றார்.

'இந்த ஆண்டு அறிவியல் கண்காட்சியில் பெரிய அளவில் கணினிக்கும், அதன் பயன்பாட்டுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் போகிறோம். சாதாரண மக்களுக்கு அதன் உபயோகம் பற்றித் தெரிய வேண்டும். அது இப்போது நமது கிராமப்புறம் வரை போய்விட்டது' என்றார்.

'இந்த ஆண்டு கண்காட்சியில் இன்னொரு புதிய அம்சம் அறிவியல் சார்ந்ததும், சாராததுமான சில பேர்களைப் பற்றியும், செய்திகளையும்

சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறோம். உங்களுக்கு தோன்றுபவர்களைச் சொல்லலாம்' என்று மாணவர்களைக் கேட்டார்.

மாணவர்கள் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

சீனிவாச ராமானுஜம்

அமர்த்யா சென்.

அன்னை தெரசா

தாசுவர்

பாரதியார்

'நாட்டின் தலைவர்கள், கலை உலகக் கலைஞர்கள் யாரும் இல்லையா?' என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

மாணவர்களுக்கு சொல்லலாமா வேண்டாமா என்று யோசனை.

வகுப்பு முடிவுக்கு வந்ததால், 'அடுத்த வகுப்பில் மேற்கொண்டு பேசுவோம்' என்று சொல்லிவிட்டு ஆசிரியர் புறப்பட்டார்.

6. பழைய புத்தகம்

வாரம் ஒருமுறை மாணவர்கள் நூல் நிலையத்துக்கு கட்டாயம் போகவேண்டும் என்று ஒரு நியதியை என் பள்ளியில் வைத்திருந்தார்கள். ஒரு புத்தகத்தை அங்கு படிக்க வேண்டும். இன்னொரு புத்தகத்தை வீட்டுக்கு எடுத்துப் போகவேண்டும்.

அடுத்த நாள் வகுப்பில் நூலகத்தில் படித்த புத்தகத்தைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டும். அதுபோல் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும் புத்தகத்தைப் படித்தபின் அதைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதவேண்டும்.

மாணவர்கள் அங்கு படிப்பதற்கு சிறிய புத்தகத்தை எடுப்பார்கள். வீட்டுக்கு எடுத்துப்போவது பெரிதாக இருக்கும். ஒரு வாரம் தமிழ்ப் புத்தகமாக இருந்தால் அடுத்த வாரம் ஆங்கிலப் புத்தகமாக இருக்க வேண்டும்.

இதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் மாணவர்களிடம், 'புத்தகங்களை எச்சரிக்கையாக பிள்ளையைக் கையாள்வதுபோலக் கையாள வேண்டும். புத்தகங்களை பலர் படிக்க எடுப்பார்கள். ஆதலால் அவை நீண்ட நாள்கள் நல்ல நிலையில் இருக்கவேண்டும்.

ஆகவே முரட்டுத்தனமாகக் கையாளக்கூடாது. புத்தகத்தில் பென்சில் பேனாவை வைத்து அடிக்கோடு போடாதீர்கள். ஏனென்றால், இது உங்கள் புத்தகம் இல்லை. புத்தகத் திருட்டு ஒரு கெட்ட பழக்கம் என்பதை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லுவார்.

நூல் நிலையத்தில் நான் எடுத்த சில புத்தகங்கள் நல்லதாக எனக்குப்பட்டது. புத்தர், ராஜா ராம்மோகன்ராய், அம்பேத்கர்,

நாராயணகுரு, மகாத்மா ஃபூலே ஆகியோரைப் பற்றிய புத்தகங்களிலிருந்து அவர்களுடைய மேன்மையை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ராபின்ஹூட் வித்தியாசமான புத்தகம். யோசிக்க வைத்தது. "ஓடையில் நின்னு" என்னும் ஒரு மலையாளக் கதை தமிழில் இருந்தது. அதைப் படித்து ஒரு வகுப்பில் கட்டுரை எழுதினேன். அப்பா அடிக்கடி சொல்லும் மகாத்மா காந்தி, பெரியார் பற்றிய புத்தகங்களும், அவர்கள் எழுதிய புத்தகங்களும் இருந்தன.

மாக்ஸிம் கார்க்கி எழுதிய "தாய்" புத்தகத்தைப் பற்றி ஆசிரியர் வகுப்பில் ஒருநாள் சொன்னார். புத்தகம் பெரிதாக இருந்தது. விடுமுறையில் படித்துப் பார்க்க முயற்சிக்க வேண்டும். இன்னொரு முறை கல்கி எழுதிய "தியாக பூமி" இருந்தது. அதைப் படிக்கும்போது நந்தனார் கதை ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மு.வ. எழுதிய "கண்ணகி" என்னும் புத்தகம் இருந்தது. பழைய புத்தகமாக இருந்தது. அதை ஒரு தரம் படித்து எழுதியபோது ஆசிரியர் பாராட்டுத் தெரிவித்தார்.

7. பாகுபாடுகள்

பள்ளியில் கம்ப்யூட்டர்கள் இருக்கின்றன. தமிழில் கணினி என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் பத்தாவது வகுப்புக்குப் போகும்போது கணினிப்பாடம் உண்டு. ஆனால், இப்போது கீழ் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் கணினியைப் பற்றிய தகவல்களைச் சொல்லி கணினியைக் காட்டி விளக்கங்கள் சொல்லுகிறார்.

'ஆரம்பத்தில் கணினி ரொம்பப் பெரிதாக இருந்தது. ஓர் அறையை அடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு பெரிதாக இருந்தது. வர வர அளவு குறைந்துகொண்டே வந்து கையில் தூக்கிக் கொண்டு போகும் அளவுக்கு சிறிதாக ஆகிவிட்டது.

கணினி மூலம் கடிதங்கள் அனுப்பலாம். செலவு இல்லை. அனுப்பிய நொடியில் கடிதம் போய்ச் சேர்ந்துவிடும். கணினியில் கணக்கு வழக்குகளை சேமித்து வைக்கலாம். கணினியில் கட்டுரைகள், கதைகள் போன்றவற்றை எழுதலாம். கணினியை உபயோகப்படுத்தினால் நிறைய காகிதங்கள் மிச்சப்படும். ஏராளமான தொகுப்பு (ஃபைல்)களில் வைக்கக்கூடியதை ஒரு சிறிய குறுந்தகட்டில் அடக்கி விடலாம். இதன் மூலம் வாழ்த்துகள் அனுப்பலாம். இதெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் செய்வதுபோல் தமிழிலும் செய்யலாம்.

உலகத்தில் உள்ள அனைத்துச் செய்திகளையும் இதன் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம். பாட்டுகள் கேட்கலாம். சினிமா படங்கள் பார்க்கலாம். கடைகளில் கணினி கணக்குப் போடுகிறது. பில், ரசீது போன்றவற்றை அச்சடிக்கிறது. ரயில், விமான முன்பதிவு (ரிசர்வேஷன்)களைச் செய்கிறது. இந்த மாதிரி கணினியின் உபயோகத்

துக்கு அளவே இல்லை. எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவன் தெரியாதவன் என்று அந்தக் காலத்தில் சொல்வோம். இனிமேல் இது கணினியை வைத்து படித்தவன், படிக்காதவன் என்னும் பாகுபாடு ஆகப்போகிறது' என்று ஒருநாள் ஆசிரியர் சொன்னார்.

பள்ளியில் கீழ் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு கணினியைப் பற்றிய தகவல்களைச் சொல்லுவது மட்டுமல்ல, அவர்கள் கணினியைத் தொட்டு இயக்கவும் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். மாணவர்கள் கணினியைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம்.

8. நுண்கலைகள்

கலைகள் நுண்கலைகள் பற்றிய ஒரு வகுப்பு உண்டு. எனக்கும் மற்ற பல மாணவர்களுக்கும் ஆர்வமூட்டக்கூடிய வகுப்பு. கணக்கு, அறிவியல் என்று பாடங்களில் நேரத்தைச் செலவழித்தபின் வரும் நுண்கலை வகுப்பு ஒரு பெரிய மாறுதலாக இருக்கும்.

ஆசிரியர் ஒரு வகுப்பில், 'கரகாட்டம், பொய்க்கால் குதிரை, தெருக்கூத்து ஆகியவற்றை யார் பார்த்திருக்கிறீர்கள்? பார்த்தவர்கள் கையைத் தூக்குங்கள்' என்றார். நானும் வேறு சில மாணவர்களும் கையைத் தூக்கினோம். எங்கு பார்த்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். டிவியில் பார்த்திருக்கிறோம் என்பதுதான் எல்லோருடைய பதிலாகவும் இருந்தது. நேரில் பார்த்தவர்கள் யார் என்று கேட்டதற்கு யாரிடமிருந்தும் பதில் இல்லை.

'முன் காலத்தில் கோவில் திருவிழாக்களில் இவற்றைப் பார்க்கலாம். இப்போதும் கூட சில கிராமப்புறப் பக்கங்களில் பார்க்க சந்தர்ப்பம் உண்டு. இதெல்லாம் நமது கலைகள். எவை எவையோ தமிழ்நாட்டில் காணாமல் போய்விட்டதைப்போல் இவையும் காணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன என்பது வருத்தத்துக்கு உரிய செய்தி. பல்லாங்குழி என்று தமிழ்நாட்டு விளையாட்டு இருந்தது. இப்போது யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால், இது எல்லாவற்றுக்கும் உயிர் கொடுத்து திரும்பக் கொண்டுவரும் முயற்சிகள் நடப்பது ஆறுதலாக இருக்கு' என்றார் ஆசிரியர்.

ஒரு வகுப்பில் சில ஆடியோ காசெட்டுகள் போடப்பட்டன. முதலில் ஒரு காசெட் போடப்பட்டது. இந்தப் பாட்டு என்ன என்று கேட்டார்

ஆசிரியர். 'இது தியாகராஜ கீர்த்தனை' என்று ஒரு பெண் பதில் சொன்னாள். எப்படித் தெரியும் என்று கேட்டதற்கு அவளும் அவள் அக்காவும் கருநாடக சங்கீதப் பயிற்சிக்குப் போவதாகச் சொன்னாள்.

அடுத்து ஒரு காசெட் போடப்பட்டது. 'இது என்ன?' என்று கேட்டதற்கு அந்தப் பெண், 'கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் கீர்த்தனை' என்றாள்.

ஆசிரியர் அந்தப் பெண்ணைப் பாராட்டினார்.

பிறகு மாணவர்களிடம் 'முதலில் நீங்கள் கேட்ட தியாகராஜர் இயற்றிய கீர்த்தனை தெலுங்கில் உள்ளது. இரண்டாவது கேட்டது தமிழ்க் கீர்த்தனை. முதலில் கேட்ட பாட்டுக்கு அருத்தம் யாருக்குத் தரியும்?' என்று ஆசிரியர் கேட்டதற்கு அந்தப் பெண் உள்பட யாரிடமிருந்தும் பதில் இல்லை. 'இரண்டாவது பாட்டுக்கு அருத்தம் தெரிந்தவர்கள் கையைத் தூக்குங்கள்' என்று ஆசிரியர் சொன்ன போது எல்லோரும் கையைத் தூக்கினார்கள்.

'பாடும் பாட்டுக்கு அருத்தம் தெரிந்தால் பாட்டை முழுமையாக ரசிக்கலாம் என்கிற காரணத்தால்தான் ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்குமுன் பல பெரியவர்கள் தமிழ்ப் பாட்டுகள் பாடப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இது ஓர் இயக்கமாக ஆகி "தமிழிசை இயக்கம்" என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தப் பெரியவர்கள் யாரும் தியாகராஜர் போன்ற மகான்கள் இயற்றிய பாடல்களுக்கு எதிரிகள் இல்லை. இப்போது கருநாடக சங்கீதத்தில் ராகம் என்று சொல்லப்படுவது தமிழில் பண் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அதுபோல் இப்போதுள்ள ராகங்களின் பெயர்கள் முன்பு வேறு தமிழ்ப் பெயர்களாக இருந்தன. எத்தனையோ பொருள்(விஷயங்)கள் மாறிவிட்டதைப்போல் இந்தப் பெயர்களும் மாறிவிட்டன. இதைப்போல நிறைய இசைப் பாடல்கள் தமிழில் உண்டு. பிள்ளையைத் தூங்க வைப்பதற்குப் பாடுவார்கள். இது தாலாட்டு என்று சொல்லப்படும்.

நாட்டுப்புறங்களில் மக்கள் வேலை பார்க்கும் சமயங்களிலும் மற்ற பல சந்தர்ப்பங்களிலும் பாட்டுப் பாடுவார்கள். இதை நாட்டுப் பாடல்கள் என்று சொல்வார்கள். யாராவது இறந்துபோகும் சமயத்தில்கூட அவரைப்பற்றிப் பாடுவார்கள். இது ஒப்பாரி என்று சொல்லப்படும். முன்காலத்தில் இந்த மாதிரிப் பாட்டுகளை எழுதி வைத்துக் கொள்வதில்லை.

ஆகையால் பல பாடல்கள் மறைந்து போய்விட்டன. இப்போது கிடைக்கக் கூடிய பாடல்களைத் தொகுத்து அச்சில் கொண்டு வருகிறார்கள். பறை, தப்பு, கொம்பு போன்ற இசைக் கருவிகள் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. இந்த மாதிரிப் பாட்டுகள், இசை ஆடியோவை வரக்கூடிய வகுப்புகளில் போட்டுக் காண்பிக்க முயற்சிக்கிறேன்' என்றார் ஆசிரியர்.

இன்னொரு வகுப்பில் ஒரு "காசெட்" போடப்பட்டது. அது பல இசைக்கருவிகள் சேர்ந்து வாசிப்பதாக இருந்தது.

"காசெட்" இசை முடிந்ததும் ஆசிரியர், 'இது என்னவென்று யாருக்காவது தெரியுமா?' என்று ஆசிரியர் மாணவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

நான் எழுந்து நின்று, 'சிம்ஃபனி' என்றேன்.

'உனக்கு எப்படித் தெரியும்?'

'அப்பாவிடம் இருக்கும் சி.டி.களில் 'சிம்ஃபனி' சி.டியும் இருக்கு'

இதைக் கேட்ட ஆசிரியர் என்னைப் பார்த்து 'சரியான விடை சொன்னதற்கு பாராட்டுகள்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடர்ந்து, 'பீத்தோவன், மோசார்ட் போன்ற ஜெர்மானிய இசைக் கலைஞர்களின் சிம்ஃபனி மிகவும் புகழ்பெற்றவை. இவை ஓர் ஒழுங்கைக் கற்பிக்கும்.

ஐம்பது நூறு வயலின்களை வாசிப்பவர்கள் ஒரே சமயத்தில் ஒரே மாதிரியாக ஓர் ஒழுங்கோடு வாசிப்பார்கள். எப்படி கால்பந்து

விளையாட்டில் வீரர்கள் ஓர் இசைவோடு சேர்ந்து விளையாடு கிறார்களோ 'டீம் ஸ்பிரிட்' - அது மாதிரியானது சிம்ஃபனி' என்றார்.

இதன்பின் ஆசிரியர், 'வரக்கூடிய ஒருநாளில் ஒரு சினிமாப்படம் காட்டப்போகிறோம். இயற்கையை அழிப்பதால் வரக்கூடிய கேடுகளைக் காட்டக்கூடிய படம். சுற்றுச்சூழலை நாம் பாதுகாக்காவிட்டால் அது நம்மை பாதுகாக்காது. காடுகளை மரங்களை அழிப்பது ஓர் உதாரணம்' என்றார்.

ஒரு வகுப்பில் ஓவியங்களைப் பற்றிச் சொல்லி, நிறைய ஓவியங் களைக் காட்டினார். வான்கா போன்ற வெளிநாட்டு ஓவியர்களைப் பற்றிச் சொன்னது போல் ரவி வர்மா பற்றியும், தஞ்சாவூர் ஓவியங்கள் பற்றியும் சொன்னார். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த சில்பி, மணியம், ஆதிமூலம் போன்றவர்கள் பற்றிச் சொன்னார்.

சிற்பக்கலை பற்றிச் சொல்லும்போது தமிழ்நாடு இந்திய உலகச் சிற்பங்களின் சிறப்பைப் பற்றிச் சொன்னார். சென்னைக் கடற் கரையில் உள்ள உழைப்பாளர் சிலை ஓர் அருமையான சிலை என்று சொல்லிவிட்டு அதைச் செய்த ராய் செளத்திரியைப் பற்றிச் சொன்னார்.

கடற்கரையில் உள்ள காந்தி சிலையும் அவர் செய்ததுதான் என்றார். கன்னியாகுமரி கடற்கரையில் உள்ள மிக உயரமான திருவள்ளுவர் சிலையின் சிறப்பைப் பற்றியும், அதைச் செய்த வை.கணபதி ஸ்தபதியைப் பற்றியும் சொன்னார்.

பள்ளியில் நடக்கப்போகும் கலைவிழாவில் நடக்க வேண்டிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றிச் சொன்னார். இசை நடன நிகழ்ச்சிகள் போல் நடக்கப் போகும் நாடகங்களைப் பற்றிச் சொல்லி நமது வகுப்பில் இதில் பங்கெடுக்க விரும்புகிறவர்கள் அவர்கள் பெயரைக் கொடுக்கலாம் என்றார். ஆங்கில நாடகம் ஷேக்ஸ்பியரின் 'மெர்ச்சென்ட் ஆஃப் வெனிஸ்' என்றார்.

'அங்கிள் டாம்ஸ் காபின்' ஒரு புகழ்பெற்ற ஆங்கில நாவல். ஹேரியட் ஸ்டவ் பீச்சஸ் என்னும் பெண்மணி எழுதியது. இதை 'அடிமை அமரன்' என்னும் பெயரில் தமிழில் போடலாம் என்று ஒரு நினைப்பு. சிலர் சென்ற ஆண்டு நந்தனாரின் கதையைப் போட்டதுபோல் இந்த ஆண்டு ராமானுஜரின் கதையைப் போட வேண்டும் என்கிறார்கள்.

மகாத்மா காந்தி, பெரியாரைப் பற்றிப் போடலாம். பெரியாரைப் பற்றிப் போட இன்றுங் கூட எதிர்ப்பு இருக்கிறது. அவர் காந்தியுடன் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். மக்கள் முன்னேற பல சமூக சீர்திருத்தங்கள் பற்றி பலப்பல ஆண்டுகள் முன்பே சொன்னவர் என்றார்.

நுண்கலைகளில் ஆர்வமுள்ள மாணவர்கள் அவற்றைப் பயில்வதற்கு பள்ளி செய்யும் ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சொன்னார். அதுபோல் தொழில்கள், கைத்தொழில்கள் ஆகியவற்றை மாணவர்களுக்கு சொல்லிக்கொடுக்க பள்ளி யோசித்து வருவதாகவும் சொன்னார்.

9. முயற்சி செய்பவர்கள்

வாரத்துக்கு ஒருமுறை பேச்சுப் பயிற்சி வகுப்பு உண்டு. ஒரு வாரம் தமிழில் பேச வேண்டும். அடுத்த வாரம் ஆங்கிலத்தில் பேசவேண்டும். மேடையில் மாணவர்களுக்கு பேச்சாற்றல் வரவேண்டும் என்பதற்காக இந்தப் பயிற்சி. இதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஒரு சொற்பயிற்சி மன்றம் உண்டு.

ஆசிரியர்கள் இதை இரண்டுவிதமாகச் செய்வார்கள். ஒன்று, ஒரு தலைப்பைக் கொடுத்து எல்லா மாணவர்களையும் அதில் பேச்சுச் சொல்வது. இன்னொன்று மாணவர்கள் விரும்பும் எந்தத் தலைப்பிலும் பேசலாம். எல்லா மாணவர்களும் பேசவேண்டும் என்கிற கட்டாயம் உண்டு. அதுபோல் இரண்டு விதங்களிலும் பேசவேண்டும்.

ஒருமுறை ஆசிரியர் தமிழில் ஆங்கிலத்தில் சிறந்த பேச்சாளர்களாக யார் யார் இருந்திருக்கிறார்கள் என்கிற விவரங்கள் சொன்னார். அதுபோல் உலகின் மற்ற மொழிகளில் யார் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் சொன்னார்.

சில தமிழறிஞர்கள் ஆங்கிலப் பேச்சாளர்களின் பதிவு செய்த பேச்சுகளை மாணவர்களுக்குப் போட்டுக் காட்டினார். தந்தை பெரியார், ப.ஜீவானந்தம், மபொசி, அ.ச.ஞானசம்பந்தம் பேச்சுகள் போட்டுக் காட்டப்பட்டன. ஆங்கிலத்தில் மார்ட்டின் லூதர் கிங்கின் புகழ்பெற்ற 'I have a dream' பேச்சு போடப்பட்டது. முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் எஸ்.ராதாகிருஷ்ணன், நெல்சன் மண்டேலா, மார்கரெட் தாட்சர் ஆகியோர் பேச்சுகள் போட்டுக் காட்டப்பட்டன.

ஆசிரியர், 'பேச்சு கேட்பாரைப் பிணிக்கும் தகையதாக இருக்க வேண்டும். பேச்சு சிறிதாக இருந்தாலும் சரி அல்லது பெரிதாக இருந்தாலும் சரி, பேசக்கூடிய கருத்துகள் சுருக்கமாக இறுக்கமாக ஆனால் விளக்கமாக இருக்கவேண்டும். கருத்து எதிர்ப்புக்கூட நாகரிகமாகச் சொல்லப்பட வேண்டும். ஆனால், இது சம்பந்தமாக முக்கியமான ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும். மேடையில் நன்றாகப் பேசத் தெரியவேண்டும் என்பதால்தான் நமது பள்ளியில் இந்த ஏற்பாடு. ஏனென்றால் நமது வாழ்க்கை முறையில் இது தவிர்க்க முடியாதது. அவசியம் இருக்கும்போது பேசவேண்டும். ஆனால், நமது நாட்டில் தேவை இல்லாத பேச்சு அதிகமாகவிட்டது. பலர் பேசியே பொழுதைக் கழிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் நேரத்தை வீணாக்குகிறார்கள். இவை யாருக்கும் உபயோகமில்லாத பேச்சு. செயல்தான் முக்கியம். பேச்சு பின்னால்தான், அதுவும் தேவைப்படும்போதுதான்' என்றார்.

'பெரியவர்கள் சொன்ன சில தமிழ் வாசகங்களை நான் உங்களுக்கு இப்போது சொல்லப் போகிறேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பேசும்போது இந்தக் கருத்தை உங்கள் பேச்சில் கொண்டு வர முயற்சி செய்யுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு அவற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

✦ யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

✦ தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா

✦ உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்

✦ வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்

✦ சிறுயிர்களைப் புறக்கணிப்பவன் சிறிது சிறிதாக வீழ்வான்.

✦ நாம் பிறருக்கு என்ன செய்கிறோமோ அதுவே நமக்குக் கிடைக்கும்.

- ✦ நமக்குள்ள பிரச்சினைகளுக்கு நாமே காரணம்
- ✦ ஆசைப்படுவது வேறு அமைவது வேறு. அமைவதையே ஆசைப்பட்டால் கவலை இல்லை.
- ✦ மனிதரின் இலட்சியம் செயலாக்கமே
- ✦ விழுவது எழுவதற்காகவே
- ✦ தோல்விகள் எதிர்க்கப்படும்போது சிலர் முறிந்துவிடுகிறார்கள். வேறு சிலரோ முந்தைய சாதனைகளை முறியடிக்கிறார்கள்.
- ✦ உங்களை நீங்களே தாழ்த்திக் கொள்ளாதீர்கள்
- ✦ ஒளி உன்னில் ஊடுருவதாக உன்னைச் சார்ந்திருப்பதாக
- ✦ தைரியம் தான் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கும்
- ✦ மனத்தில் நினைப்பதையே சொல். இல்லையானால் மௌனமாக இரு.
- ✦ நேராக நிமிர்ந்து இரு. தெளிவும் உயர்ந்த எண்ணங்களும் உண்டாகும். குனிந்து வளைந்தால் மயக்கம், கீழ் எண்ணங்கள் உண்டாகும்.
- ✦ நீ வெறுப்பவர்கள் பகைவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள். அதைச் செய்யாதே. ஆனால் உன்னை வெறுப்பவர்கள் பகைவர்கள் இல்லை. ஆகவே உன்னைப் பற்றிய உண்மையைக் கண்டுகொள்.
- ✦ தெளிவுதான் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும். இதுபோல் அடுத்த வகுப்பில் ஆங்கில வாசகங்களைச் சொன்னார்.
- ☆ Mahathma Gandhi is the greatest communicator the world has ever known.
- ☆ Take charge of your life and be in control of your destiny.
- ☆ You must reinvent yourself regularly.

☆ Love what you do till you do what you love.

☆ Don't say 'yes' when you want to say 'no'.

☆ Youth is not a time of life, it is a state of mind.

☆ If we are not part of the solution, then we are the problem.

☆ Worrying is like rocking in a rocking chair. It gives you something to do, but does not get you anywhere.

சொல்லிவிட்டு, 'இவற்றை நீங்கள் பயன்படுத்தியபின் மீண்டும் சில சொற்(வாசகங்களைச் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

10. நமது குறிக்கோள்

ஆண்டுக்கு இருமுறை பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கக் கூட்டம் நடக்கும். அவசியம் ஏற்பட்டால் அதற்குமேல் ஓரிரு தடவை நடக்கும்.

அந்த ஆண்டின் இரண்டாவது கூட்டம் நடந்தது.

வரவேற்புக்குப்பின் தலைமை ஆசிரியர் பேசினார்.

'இந்தக் கால மாணவர்கள் இயற்கையறிவு கூடுதலாக உள்ளவர்கள். சொல்லிக் கொடுப்பதை சீக்கிரத்தில் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே நாங்களோ அல்லது நீங்களோ விரட்டி விரட்டி போதிக்க வேண்டியது இல்லை. ஆனால், அவர்கள் கேள்வி கேட்பதை நாம் தடை செய்யக்கூடாது. சந்தேகங்களைப் போக்குவது நமது கடமை.

அவர்களுக்கு எந்தப் பாடத்தில், எந்தத் துறையில் ஆர்வம் இருக்கிறதோ அதை ஊக்குவியுங்கள். உங்கள் ஆர்வத்தை அவர்கள் மேல் சுமத்தாதீர்கள். சுமைகள் அழுத்திவிடும். ஆர்வமுள்ளதை அவர்கள் தொடர்ந்தால் முன்னேறுவார்கள். படிக்காதவர்கள் முன்னேறிய உதாரணங்கள் உண்டு. அப்படியிருக்கும்போது படித்தவன் முன்னேறுவது நிச்சயம் நடக்கக் கூடியது. ஆகவே அவர்களுக்கு நெருக்கடி கொடுக்காமல் வளரவிடுங்கள்.

கற்க கசடற, கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக என்பது முக்கியம். அதை அவர்கள் உணரும் விதமாக நாம் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும்.

அன்பு, நேசம், ஒழுக்கம், நேர்மை, வாழ்க்கைக்கு குறிக்கோள் ஆகியவற்றை அவர்கள் கைக்கொள்ளும் விதமாக இருக்க வேண்டும் நமது நடப்பு.

ஒரு மாணவர் நல்ல மனிதனாக ஆவதற்குத் தேவையான பல செய்திகளை இங்கு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். பாடத்திட்டத்தில் இல்லையென்றாலும் இவற்றைச் செய்கிறோம். மாணவர்கள் அவற்றில் ஆர்வமுடன் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியோடு உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

“அனுபவம் என்பது புதுமாதிரியான ஆசிரியர். அது பாடங்களைக் கற்றுத்தந்த பின் தேர்வு வைப்பதில்லை. தேர்வுகளின் மூலம் தான் பாடங்களைக் கற்றுத் தருகிறது” என்று கவிஞர் கண்ணதாசன் சொன்னதாக நான் படித்திருக்கிறேன். இதை நாம் புரிந்துகொண்டதை விட மாணவர்கள் இன்னும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுவது உண்டு.

மாணவர்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியே நமது குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். அவர்கள் தளர்ச்சி அடைய நாம் காரணமாகி விடக்கூடாது.

பெற்றோர்களாகிய உங்களுக்கு சந்தேகங்கள் இருந்தால் கேட்கலாம். இப்போது நாங்கள் செய்வதை இன்னும் மேம்படுத்த யோசனைகள் இருந்தால் சொல்லலாம். குறைகள் இருந்தால் சுபடிக்காட்டுங்கள். சரிசெய்யப்படும்.

அப்பாவைப் பார்த்தபோது பொன்முடியின் அப்பா தலைமை ஆசிரியரை மிகவும் பாராட்டிப் பேசினார்.

11. நடைமுறை ஓவியங்கள்

பகலும் இரவும்

விவசாய நாடு. ஆனால், விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். தற்கொலைக்குக் காரணமானவர்கள் பண முதலைகள் முதுகில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நந்தகுமாரன் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் இல்லை என்றாலும் வேலை பார்க்கும் அலுவலகத்தால் விவசாயிகள் சம்பந்தப் பட்ட வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டிய பெரிய பொறுப்பு உள்ளவன்.

ஓர் ஊரில் விவசாயிகளைப் பார்த்தபின் அந்த ஊரில் ஊராட்சி அலுவலகத்தில் அவன் பங்குபற்றும் ஒரு கூட்டத்துக்குப் போனான். அந்த சிறிய ஊரில் உள்ள எல்லாப் பெரியவர்களும் அங்கு இருந்தார்கள்.

கூட்டம் முடிந்த சமயத்தில் ஊராட்சித் தலைவர் அவனிடம், "உங்களை இங்குள்ள கோயிலுக்கு கூட்டிப் போகிறோம்" என்றார்.

"எதற்கு?"

"சாமி கும்பிட"

"வேண்டாமே"

"சாமி கும்பிட இல்லையென்றாலும் பார்க்கப் போகலாமே. நாட்டின் புகழ்பெற்ற கோயில்களில் இதுவும் ஒன்று. ரொம்ப சக்திவாய்ந்த சாமி, உங்களை வரவேற்று கோயிலுக்குள் கூட்டி போக கோயில் அதிகாரிகள் இந்நேரம் தயாராக இருப்பார்கள்."

“பார்க்காத கோயிலைப் பார்க்கப் போகலாம்தான்” என்று அவன் சொன்னதும் எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள்.

“நான் என்ன செய்ய?” என்று கிளை மேலாளர் அவனைக் கேட்டார் கோயிலுக்குள் அனுமதிக்கக்கூடாத வகையைச் சேர்ந்தவர்.

“ஏன் நீங்களும் என்னுடன் உள்ளே வரலாமே” என்றான் நந்தகுமாரன்.

“ஆமாம் வரலாம்” என்றார் ஊராட்சித் தலைவர்.

அவனோடு அவருக்கும் பரிவட்டம் கட்டி மாலை மரியாதை செய்தார்கள்.

இன்னொரு மாநிலம். அங்கு கிளை மேலாளர்கள் கூட்டம். அவனும், அவனைப் போன்ற பதவி வகிக்கும் இன்னொரு நண்பரும் அந்த இரண்டு நாள் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காகப் போனார்கள்.

இடைப்பட்ட ஓய்வு நேரத்தில் ஒரு மடாதிபதியை அவர்கள் இரண்டு பேரும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவனுக்கு இந்த மாதிரி நடவடிக்கைகளில் ஆர்வம் இல்லை. ஆனால், நண்பர் சமயப்பற்றுள்ளவர். இதுபோன்ற செயல்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவர். எப்போர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பம், மடாதிபதியை பார்த்தே ஆகவேண்டும் என்றார். கிளைக் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்த அந்த ஊர் அலுவலக மேலாளரும் அவர் நண்பர்களும் நல்ல செல்வாக்கு உள்ளவர்கள்.

இரண்டு பேரையும் மடத்துக்கு கூட்டிப் போனார்கள். நாமச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

மடாதிபதி முன்னிலையில் இரண்டு பேருக்கும் பட்டு சால்வை போர்த்தப்பட்டது. பழங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. நண்பர் மகிழ்ச்சிப் பரவசமானார். மடாதிபதி புன்சிரிப்புடன் சில வார்த்தைகள் பேசினார்.

இங்குள்ள கிருஷ்ணன் கோயில் ரொம்ப விசேஷமானது என்று அங்கு அழைத்துப்போனார்கள். இன்னொரு கோயிலும் சிறப்பானது என்று அங்கு கூட்டிப்போனார்கள். அங்கு போனதும் அவனுக்கு சாக்சிபோன் கோபால்நாத் ஞாபகம் வந்தது.

இன்னொரு நாள் நாடு முழுக்க புகழ்பெற்ற இன்னொரு மடத்துக்குக் கூட்டிப் போகப் போவதாகவும், போனவுடன் மடாதிபதியை அவர்கள் சந்திக்கப் போவதைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நண்பர் வானத்தில் பறந்தே விட்டார்.

மடத்துக்கு காரில் கொஞ்ச தூரப் பயணம். போகும் வழியில் சிறப்பு வாய்ந்த கோயில் என்று ஓர் இடத்தில் நிறுத்தினார்கள். நதிதீரத்தில் உள்ள மடத்துக்குப் போய்ச் சேரும்போது கொஞ்சம் தாமதமாகிவிட்டது. தாமதமானால் மடாதிபதி யாருக்காகவும் காத்திருக்க மாட்டார் என்றும், வழிபாடு செய்ய உள்ளே போய்விடுவார் என்றும் சொல்லி நண்பர்கள் விரைவுபடுத்தவே நண்பர் பரபரப்பாகிவிட்டார்.

மடத்தின் முன் திண்ணையில் மடாதிபதி உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் போகுமிடமெல்லாம் சேரும் கூட்டத்துக்கு கணக்கே இல்லை. பெரிய பணக்காரர்களும், பெரிய மனிதர்களும் அதிகாரிகளும் பக்கத்தில் நிற்காமல் எட்டநின்றே வணங்கிப் பேசுவார்கள். அவரா இவர் என்று அவனுக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவர்கள் வணக்கம் கூறியபின் உட்காரும்படி ஆங்கிலத்தில் அவர் சொன்னதும் அவர் எதிரில் உட்கார்ந்தார்கள்.

அலுவலக நண்பர்கள் அவர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

நண்பருடைய ஊர் எது என்று விசாரித்தார். வாரணாசி என்று பதில் சொன்னார். சொன்னதும் அவருடன் இந்தியில் பேசினார். காசியைப் பற்றிய தகவல்களை சொன்ன மாதிரி அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஐந்து நிமிடங்கள் நண்பருடன் பேசிய பின் அவனிடம் உங்களுக்கு எந்த ஊர் என்றார். தெற்குக்கோடியில் உள்ள ஊரைச் சொன்னால்,

அவருக்குத் தெரியாமல் போகலாம் என்று நினைத்து என்னுடைய ஊர் தமிழ்நாட்டில் செட்டி நாடு என்னும் பகுதியில் உள்ளது என்று பதில் சொன்னான். அவர் விடவில்லை அதில் எந்த ஊர் என்று தமிழில் கேட்டார்.

அவர் சொன்னதும் நான் உங்கள் பக்கத்துக்கு இரண்டு முறை வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ராயவரம், கடியாபட்டி, தேவகோட்டை என்று வரிசையாக ஊர்ப் பெயர்கள் சொல்லி விலாசத்தோடு நிறைய நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் பெயர்களைச் சொல்லி அவர்களை எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அந்த ஊர்களுக்கெல்லாம் போயிருக்கிறேன் என்றார். நீங்கள் இல்லா விட்டால் இன்று பல கோயில்கள் இல்லை. தமிழ் இலக்கியம், இசை போன்றவை பெரிதும் வளரக் கர்ரணமாக இருந்தவர்கள். இங்குள்ள கோவிலைக் கட்ட ஸ்தபதிகள் கட்டுவதற்கு ஆட்கள் எல்லாம் உங்கள் பக்கத்திலிருந்துதான் வந்தார்கள் என்றார்.

கால்மணி நேரத்துக்கு மேல் அவனுடன் அவர் பேசியபின் அவனுக்கு கேட்கவேண்டும் என்று தோன்றியபடி அவரிடம் தமிழில் நன்றாகப் பேசுகிறீர்கள் பூர்வீகம் தமிழ்நாடு என்று கேட்டான். இல்லை ஆந்திரா என்று சொல்லி அவருடைய ஊரைச் சொன்னார்.

அவருடைய வழிபாட்டு நேரம் தாண்டிவிட்டதால் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார்கள். அங்கிருந்த மடத்தைச் சேர்ந்த ஆட்களிடம் இவர்களை நமது கோவிலுக்குக் கூட்டிப்போய் காண்பியுங்கள். அதுபோல் மக்கள் சாப்பிடும் இடத்தையும் காட்டுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு இவர்களை நோக்கி சமைப்பதை சுகாதாரம் கருதி இயந்திரமயப்படுத்திவிட்டோம் என்றார். இரண்டு பேருக்கும் ஆளுக்கொரு பழம் கொடுத்தார்.

அவர் சொன்னதுபோல் இரண்டு இடங்களுக்கும் கூட்டிப் போனார்கள். கோவில் கட்ட உபயோகப்படுத்தப்பட்ட கற்களில் தமிழ்

எழுத்துகள் இருந்தன. கற்களை எந்த வரிசையில் வைக்கவேண்டும் என்பதற்கான குறியீடுகளாக இருக்கலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. சாப்பிடும் இடம் சமையல் நடைபெறும் இடம் போன்றவற்றையும் காட்டினார்கள். நாள்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு அங்கு சாப்பாடு நடைபெறுவதாக மடத்துக்காரர்கள் சொன்னார்கள்.

தங்கியிருந்த இடத்துக்கு அவர்கள் திரும்ப நடு இரவாகிவிட்டது.

மடாதிபதியைப் பார்த்ததையும் அவர் நண்பரைப்போல் அவனிடம் பேசி அங்குள்ள இடங்களுக்குக் கூட்டிப்போய் காட்சிச் சொன்னதையும் அவன் சொன்ன போது பலர் நம்ப மறுத்துவிட்டார்கள்.

வடமாநிலம் ஒன்றில் இன்னொரு கிளை மேலாளர்கள் கூட்டம் நடந்தது. அதே மாதிரி நண்பருடன் கலந்து கொள்ள நேரிட்டது.

கூட்டம் முடிந்த அடுத்த நாள் சற்று தூரத்தில் உள்ள ஊருக்குப் போகவேண்டும். அவனுடைய அலுவலகத்தின் வட பகுதியின் விளையாட்டுப் போட்டிகள் அங்கு நடந்துகொண்டிருந்தன. அதன் முடிவு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு அவனும் நண்பரும் பேசவேண்டும். இது எதிர்பாராத தற்செயலான நிகழ்ச்சி. ஏனென்றால், அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி நண்பர் ஏற்கெனவே அதில் கலந்து கொள்ளப் போயிருந்தார். அவர் அங்கு அவர்களை வரச்சொல்லி வேண்டியதால் போகும்படி ஆனது. அதற்குப் போனபோது அலுவலக மேலாளர்கள் அங்குள்ள உலகப் புகழ் பெற்ற தர்காவுக்கு அவர்களை கூட்டிப்போகப் போவதாகச் சொன்னார்கள். நண்பர் உற்சாகமாகி விட்டார். அங்கு போனார்கள். அவனுடைய அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் இசுலாமிய நண்பர் ஒருவர் வாசலில் நின்று அவர்களை உள்ளே கூட்டிப் போனார். தலையில் சிறிய துண்டு ஒன்றைப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கொடுத்தார்.

வெளியே வந்ததும் நண்பர்கள் “இங்கு வரவேண்டும் என்று யாருக்குக் கொடுப்பினை இருக்கிறதோ அவர்கள்தான் வரமுடியும். உங்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வரும்படியான திட்டம் இல்லையென்றாலும் வர நேர்ந்திருக்கிறது. பாகிஸ்தான் அதிபர் ஒருவர் இங்கே வர பல முறை முயற்சித்தும் முடியவில்லை” என்றார்கள்.

நந்தகுமாரனுக்கு போய் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறதே, அது எப்படி என்று அவர் மனைவிக்கு வியப்பு.

மெய்ப்பாடுகள்

ரத்தினமாலை. இந்தப் புதினம் இதே பெயரில் படமானது. புதினத்தைப் போல படமும் புகழ் பெற்றது. புதினத்தின் ஆசிரியர், படத்தின் இயக்குநர் இரண்டு பேரும் பங்குகொள்ளும் ஒரு கருத்தரங்கு நடப்பதாக அவன் செய்தித்தாளில் பார்த்தான். அவர்களோடு திரைப்படம், இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட இன்னும் சில பேரும் கருத்தரங்கில் பங்குபெறுவதாக இருந்தது. ரத்தின மாலை கதை சமூகத்தில் நடக்கும் சில நடப்புகளை ஆராயும் கதை. கருத்தரங்கில் புதினம், திரைப்படம் ஆகிய இரண்டைப் பற்றியும் பேச்சுகள் இருக்கும் என்று தெரியவந்தது.

அவன் மனைவியும் அன்று அவனுடன் போனாள். கருத்தரங்கு முடிந்தது. இரண்டாவது வரிசையில் இருந்த அவர்கள் புறப்பட எழுந்தார்கள். அப்போது அவர்களை நோக்கி ஒருவர் வந்தார்.

‘டைரக்டர் உங்களை பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். வர முடியுமா?’ என்றார்.

‘எங்களையா?’

‘ஆமாம். உங்களைத்தான்’ என்றார் வந்தவர்.

எதற்காக இருக்கலாம் என்று அவர்களுக்கு ஆச்சரியம். இயக்குநரிடம் போய் வணக்கம் சொன்னார்கள்.

‘என்னுடைய அலுவலகத்துக்கு நாளைக்கு நீங்கள் இரண்டு பேரும் வரமுடியுமா? கார் அனுப்புகிறேன்’ என்றார்.

அடுத்த நாள் அவர் அலுவலகத்துக்குப் போனார்கள்.

நட்புறவோடு வரவேற்று கொஞ்ச நேரம் பேசிய பின் அவர் ‘என்னுடைய அடுத்த படத்தை ஆரம்பிக்கிறதுக்கான எல்லா வேலைகளும் ஏற்குறைய முடிஞ்ச மாதிரி. இதில் நடிக்கிற இரண்டு பேரும் இதுவரை படத்தில் பார்க்காத முகமா இருக்கணும்னு நினைக்கிறேன். மக்களுக்கு இதுவரை அறிமுகமாகாத அந்த முகங்களை கொஞ்ச நாளா தேடிக்கிட்டு இருக்கேன். நேற்று தற்செயலாக ருத்தரங்கத்தில் உங்க இரண்டு பேரையும் பார்த்தபோது அந்த முகங்கள் நீங்களா இருந்தா நல்லாயிருக்கும்னு தோணுச்ச’ என்றார்.

இரண்டு பேருக்கும் கொஞ்சநேரம் என்ன பதில் சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை.

‘எங்களுக்கு நடிச்சப் பழக்கமில்லையே’ என்றான் அவன்.

‘பரவாயில்லை. நான் சொல்கிறதப் போல் இயற்கையா நீங்க பண்ணினால் போதும். ஒண்ணும் பயப்படவோ இல்லே யோசிக்கவோ வேண்டாம். இங்க எல்லாரும் நல்லா பழகுவாங்க. குடும்பத்தில் இருக்கிற மாதிரியே இருக்கும். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் பயமா கூச்சமா இருக்கலாம். சில நாள்ல சரியாகப் போய்விடும். படம் எடுத்துக்கிட்டு இருக்கும் போது கூடிய வரைக்கும் படத்தில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கவாங்க படத்தைப் பத்திய சிறப்பியல்புகளை வெளியே சொல்லக்கூடாது. இந்தப் படத்தில் பாட்டு நடனமெல்லாம் கிடையாது. மேக் அப் கூட கிட்டத்தட்ட இல்லை. படப்பிடிப்பு இரண்டு வீடுகளிலும் வெளியிலும் இருக்கும். ஸ்டூடியோவில் கொஞ்சம் இருக்கும்.’

அவனுக்கே நடிக்க வேண்டும் என்று வரும் போது யோசனையாக இருந்தது. அவளைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம்.

இளைஞர்களை பையன்களை இளம்பெண்களை புதுமுகம் என்று எடுப்பது இப்போது நிறைய வந்துவிட்டது. வயது கூடியவர்களை புதுமுகமாக அதுவும் முக்கியமான பாத்திரங்களில் போட்டு படம் எடுத்தால் ஓடுமா மக்கள் பார்ப்பார்களா என்று அவனுக்கு பெரிய சந்தேகம். இயக்குநரையே கேட்டான்.

கதை அப்படிப்பட்டது என்றார்.

மிகவும் பிரியமாகவும் அன்போடும் வாழும் ஒரு கணவனும் மனைவியும். கணவன் காலமாகி விடுகிறான். அதே போல் இன்னொரு வாழும் கணவனும் மனைவியும். இதில் மனைவி காலமாகி விட கணவன் தனியனாகி விடுகிறான். அந்த ஊரும் வீடும் மனைவியை நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும் வேதனையை தாங்க முடியாமல் வேறு ஊருக்கு மாறுகிறான். கணவனை இழந்த மனைவியின் ஊருக்கும் அவள் பக்கத்து வீட்டுக்காரனாக வருகிறான். படம் இரண்டு பேரும் ஒரே வீட்டில் வாழ்வதாக முடியும் என்றார் டைரக்டர், மற்ற விவரங்கள் படம் எடுக்க எடுக்க உங்களுக்கே தெரியும் என்றார்.

அவர்கள் நடக்கப் போவது ஒருவருக்கொருவர் கடைசியில் துணையாகப் போகும் இந்தப் பாத்திரங்களில்தான்.

‘உங்க இரண்டு பேருக்கும் வேற பெயர் கொடுக்கப் போகிறேன். விளம்பரங்களில் படத்தின் டைட்டிலில் அந்த சினிமாப் பேர்தான் வரும். உங்கள் சொந்தப் பேர் வராது’ என்றார்.

‘என்ன பேர்?’ என்று கேட்டான்.

‘நீங்கள் பாரி. உங்கள் மனைவி வைரமணி’ என்றார்.

படத்தில் நடித்த போது இயக்குநர் அவர்களிடம் சொன்னவை சரியாக இருந்தன. நடித்ததும், நடித்ததைத் திரையில் பார்த்ததும் அவர்கள்

இரண்டு பேருக்கும் கற்பனைக்கு எப்பாத ஆச்சரியமாக இருந்தது. படம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் போது சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரும் அவர்களுக்கு ரொம்ப மரியாதை கொடுத்து நடத்தினார்கள். படம் எடுத்து முடிந்து அவர்கள் விடைபெற்றுப் போகும் போது ஒரு குடும்பத்தை விட்டு பிரிவது போன்ற உணர்ச்சியால் மனம் கனத்தது.

படம் எதிர்பார்த்ததை விட பெரிய வெற்றி அடைந்தது. பாரிக்கும், வைரமணிக்கும் நிறைய பாராட்டுதல்கள் கிடைத்ததில் அந்த பெயருக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அவர்களுக்கு ரொம்பவே மகிழ்ச்சி. முதல் படத்திலேயே அவர்கள் நடிப்பு பிரமாதமாக இருப்பதாகவும் பரிசுகள் கிடைக்கும் என்றும் வருங்காலம் பற்றி கூறிக் கொண்டிருந்தன பத்திரிகைகள்.

மனமுறிவுகள்

பம்பாய் விமான நிலையம்.

சாயுங்கால வேளையில் விமானத்தில் பெங்களூருக்குப் பயணம்.

பெங்களூரில் இறங்கும்போது விமானத்தளம் அமைதியாக இருந்தது. சுருநாடக முதலமைச்சர் மட்டும் தனியாக விமானத்தளத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தார். வெளியே வரும்போது விசாரித்துப் பார்த்ததில் டெல்லியிலிருந்து வரும் அமெரிக்கத் தொழிலதிபர்கள் குழுவினரை வரவேற்க அவர் காத்திருப்பதாகவும், விமானம் இன்னும் சற்று நேரத்தில் இறங்கப் போவதாகவும் சொன்னார்கள். கர்நாடக தொழில்துறையில் வேகமாக வளர்ச்சி அடைவதன் காரணம் என்ன என்பதன் குறியீடாக இது தோன்றியது.

அவன் வந்திருப்பது மைசூர் பேப்பர் மில்லின் 'போர்டு மீட்டிங்' கில் கலந்து கொள்ள. இது கர்நாடகா அரசுக்குச் சொந்தமான பேப்பர் மில். அவன் வேலைக்கு இருக்கும் மத்திய அரசு நிதி நிறுவனம் பேப்பர் மில்லுக்குக் கொடுத்திருக்கும் கடன் வசதிக்காக 'போர்ட்' டுவில் அவன்

உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவட்டம்

50

ஒரு டைரக்டர். அதுபோல் நிதி நிறுவனம் பெரிய அளவில் முதலீடு செய்திருக்கும்போதும் டைரக்டராக இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. முதலீடு அல்லது கடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நிறுவனத்தின் செயற்பாடு எப்படி இருக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ளவும், நிதி நிறுவனத்தின் சார்பில் சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லவும் டைரக்டராக இருக்கும் இந்த வாய்ப்பு பயன்படும். ஆனால், இதில் ஒரு பெரிய அபாயம் உண்டு. கம்பெனியில் பெரிய கோளாறு ஆகிவிட்டால், கம்பெனி போர்டுதான் இறுதிப் பொறுப்பு என்று டைரக்டர்களை குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றிவிடுவார்கள்.

அடுத்தநாள் டைரக்டர்களை பத்ராவதிக்கு கூட்டிப் போகப் போகிறார்கள். இந்த ஒரு தடவை மட்டும் போர்டு மீட்டிங் அங்கு. அங்குதான் பேப்பர் மில் இருக்கிறது. எப்போதும் மீட்டிங் மில்லின் நிருவாக அலுவலகம் இருக்கும் பெங்களூரில்தான். டைரக்டர்களுக்கு பேப்பர் மில்லை சுற்றிக் காண்பிப்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு.

பத்ராவதியில் அரசுக்குச் சொந்தமான ஒரு 'ஸ்டீல் மில்'னும் இருக்கிறது.

அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது 'பைசன் பிராண்ட்' பேப்பரும் நோட்டுப் புத்தகமும் தான் நயமானது என்று பையன்கள் தேடி வாங்குவார்கள். பேப்பரைத் தூக்கி வெளிச்சத்தில் பார்த்து ஒரு வட்டத்துக்குள் 'பைசன்' தெரிகிறதா என்று பார்ப்பார்கள். புகழ்பெற்ற 'பைசன் பிராண்ட்' தான் மைசூர் பேப்பர் மில்லில் தயாராகும் பேப்பர். அப்படி அவனும் அன்று பேப்பரைத் தூக்கி பைசன் தெரிகிறதா என்று பார்த்து பைசன் பிராண்ட் என்று பீற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்.

பத்ராவதியிலிருந்து பெங்களூர் திரும்பிய பின் நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தபடி, பார்க்க அவருடைய அலுவலகத்துக்குப் போனான்.

பார்த்ததும் "வா, பெங்களூரில் என்ன போர்டு மீட்டிங்கா, இங்க எப்ப வந்தாய்?" என்று வரவேற்றுக் கேட்டார்.

“ஆமா, எப்பவும் ஒருநாள்தான். ஆனா இந்தத் தரம் வந்து மூணு நாளாச்சு” என்று உட்கார்ந்த பின் விவரத்தைச் சொன்னான்.

“ஒரு சந்தோசமான விசயம். நம்ம தில்லைக்கு கலியாணம் பேசியாச்சு”

தில்லை நண்பருக்கு மகள் வயிற்றுப் பேத்தி.

“பையன் பனையப்பட்டி. நம்ம பக்கம் ஒண்ணும் தோதா வல்லை. பையன் நல்ல படிப்பு. மெட்டல்லர்ஜி போஸ்ட்கிராஜுவேட். பையனுக்கு அப்பச்சியும் இன்ஜினியர்தான். சிவில், ஆர்க்கிடெக்ட். தேதி இன்னம் வச்சுக்கல. வச்சப்பறம் சொல்றேன். பம்பாய் தூரந்தான். முடிஞ்சா வரப்பாரு.”

ஆனால், கல்யாணத்துக்கு அவனால் போக முடியவில்லை.

கலியாணத்துக்கு ஆறு மாதங்கள் கழித்து அவனுக்குக் கிடைத்த தகவல், தில்லை மாப்பிள்ளையுடன் வாழவில்லை என்கிற வருத்தமான செய்திதான்.

நாள்கள் கழித்து அவரைப் பார்த்தபோது, “தில்லை மாப்பிள்ளையோட குடும்பம் நடத்த முடியாதுங்கிறா. என்ன செய்ய? மாப்பிள பாதி பைத்தியம்கிறா. சின்ன விசயத்துக்கெல்லாம் சாமானையெல்லாம் தூக்கியெறிஞ்சு கத்துறான். பத்து நிமிசம் கழிச்சு பண்ணுனது தப்பு. மன்னிச்சுக்க அப்படின்னு அழுது காலைப் புடிக்கிறான். அரைமணி நேரங்கழிச்சு மறுபடி கத்துறான். இவனோட பத்துநாள் இருந்தா தனக்கு பைத்தியம் புடிச்சிருமன்னு தில்லை சொல்றா. நல்லா விசாரிச்சுப் பண்ணியிருக்கலாமன்னு இப்ப தோணுது. கலியாணத்துக்குப் பெரும்பணம் செலவானதும், பட்ட பிரயாசையும்தான் மிச்சம்” என்றார்.

“பொம்பிளப் பிள்ளையாச்சே இப்படியே விடமுடியாதே” என்று அவன் சொன்னதற்கு, “என்ன பண்ண, அவனோட இருக்க தில்லை நறுவிசா சம்மதிக்கல. மறுபடி வேற கலியாணம் பண்ணிக்கவும் அவ ஒத்துக்கல” என்றார்.

ஊருக்குப் போகும்போது தவறாமல் வந்து பார்க்கும் இரண்டு நண்பர்கள் ராமண்ணாவும், ஆவுடையப்பனும். ராமண்ணாவின் அப்பா சக்கரவர்த்தி ஐயங்கார் ஒரு செட்டியார் வீட்டில் கணக்குப் பிள்ளையாக இருந்தவர். இப்போது உயிரோடு இல்லை. அம்மாவும் இல்லை. வாத்தியாராக வேலை. ஆவுடையப்பனுக்கும் அப்பச்சி இல்லை. ஆத்தா இருக்கிறார்கள். இரண்டு பேருக்கும் கலியாணமாகி பிள்ளைகள் இருக்கின்றன. பல செட்டிநாட்டு நகரத்தார் குடும்பங்களில் நடந்ததுபோல் கொண்டுவிக்கப்போன தொலையில் தொலைந்து போன பணமும் சொத்தும் ஆவுடையப்பன் அப்பச்சிக்கும். சொந்த முயற்சியில் முன்னேறி இப்போது ஒரு மருந்துக் கடைக்குச் சொந்தக்காரன் ஆவுடையப்பன்.

“ஒவ்வொரு தரமும் நாங்களே வற்றம். நீ எங்க வீட்டுக்கு வற்றதே இல்லையே” என்று இருவரும் சொல்லிக்கொண்டே இருந்ததால், இந்த முறை அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனான். ராமண்ணா அப்பா வேலை பார்த்த செட்டிய வீடு நொடித்துப்போன கதையை ரொம்ப வருத்தத்துடன் சொன்னான். இரண்டு கார் வைத்து அடித்த இடம். பிள்ளைகள் சரியில்லை.

ஆவுடையப்பன் வீட்டுக்குப் போனபோது அவன் ஆத்தாவும் இருந்தார்கள். அவனைப் பார்த்ததும், “தம்பி வாங்க, வீட்ல எல்லாரும் சும்மா இருக்காகளா?” என்று வரவேற்றார்கள்.

அவனும் ஆத்தாவும் ஊரிலியே இருப்பதால் ஊர் நிலவரங்கள் தெரியும். ஆனால், இரண்டு பேரும் ஊர்வம்போ அல்லது படுத்தடியோ பேசாதவர்கள்.

அவன் சின்னப்பிள்ளையாக இருந்தபோது நகரச்சிவங் கோயிலுக்கு ஐயாவுடன் போயிருக்கிறான். ஆச்சிமார்கள் மார்புச் சேலைக்குள் ருத்ராட்ச மாலையை வைத்துக்கொண்டு சிவநாமம் செபித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கைதான் ருத்ராட்ச மாலையில் உள்ள

ருத்ராட்சங்களை உருட்டிக் கொண்டிருக்குமே தவிர, வாய் சிவநாமத் திற்குப் பதிலாக ஊரில் உள்ள மற்றவர்களின், குறிப்பாக ஆச்சிகளின் தலைகளை உருட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

ஊர்நிலவரத்தை ஆத்தா சொல்லும்போது, தில்லையின் திருமணம் சோகத்தில் முடிந்ததைப் பற்றி வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

"ஆமா பனையப்பட்டியில் கலியாணம் பண்ணுனது. நல்ல ஊரு. பனையப்பட்டியில் அப்ப வினைதீர்த்தான் செட்டியார்னு நல்ல சங்கீதம் தெரிஞ்சு கச்சேரியெல்லாம் பண்ணுனாக. அந்தப் பொண்ணு மறுபடி கலியாணம் பண்ணிக்க மாட்டேங்குது. நாம கட்டாயப் படுத்தக்கூடாது. காலந்தான் கனியணும்" என்று ஆத்தா சொல்லி விட்டு மேலும் "காலம் கலிகாலமா போச்சு என்ன செய்ய. அந்தக் காலத்தில இப்படியா. ஏதோ சில செட்டியாருக பொண்டாட்டியை தள்ளி வச்சாக. சில பேரு பொம்பிள வச்சிக்கிணாக. பெரும்பாலான செட்டியாருக ஒழுங்கா இருந்தாக. ஊரில் ஆச்சிகதான் புள்ளகள் படிக்கவச்ச சகல காரியங்களையும் கவனிச்சது. செட்டியாருக தொலையிலதான். ஒரு கணக்கு முடிச்ச ஊருக்கு வந்தப்பக்கூட, யாரு எதைக் கேட்டாலும் 'ஆச்சியைக் கேட்டுக்க'னுதான் சொல்லுவாக. இப்ப நம்ப பொம்பிளப் பிள்ளை களெல்லாம் படிச்ச பெரிய வேலைக்குப் போகுதுக. ஆனா புருசனோட சரி பண்ணி குடும்பத்த நடத்தமுடியலைனா எப்படி. பொறந்த புள்ளைக கதி என்னாகிறது? இதெல்லாம் யோசிக்க வேண்டாமா? படிக்காத நாங்களே தேவலை போலேயிருக்கு" என்று சொன்னார்கள்.

"ஆனா தில்லை கதை நீங்க சொல்றமாதிரி இல்லே. புருசன் சரியில்லைன்னு சொல்றாக" என்று அவன் சொல்லவும்,

"தெரியும். இவளுக்கு ஆம்பிளையான் சரியா அமையல. ரொம்ப படிச்ச பையன் ரொம்பப் பெரிய எடம்னு போய் பமார்னு போய் விழு கவும் கூடாது. நாலு பேரை விசாரிச்சப் பண்ணணும்" என்று சொன்ன ஆத்தா தொடர்ந்து,

"இப்ப நம்மதில் டைவர்சு ரொம்ப நடக்குது. சின்ன ஊர்களில் கூட நாப்பது அம்பது டைவர்சுக் கேசுக இருக்கும்னு சொல்றாக. கூடக்கூட இருக்கலாம். நம்மளல மொத்த ஆள்களே கொறச்சல். அதில இவ்வளவு டைவர்சுக் கேசுனா நல்லர்வா இருக்கு. இப்ப நீங்க, ஆவடயப்பன்லாம் இல்ல. கூடக் கொறச்சல் இருந்தாலும் ஆம்பிளையானும் பொண்டாட்டியும் சரி பண்ணிக்கிணு போகலே. நீங்க கூட பெரிய வேலையில்தான் இருக்கிய. அதுக்காக பொண்டாட்டிய அடக்கி ஆள்றிகளா இல்லையே. குடும்பம்ணா அனுசரணையா இருந்து விட்டுக் கொடுத்துப் போகணும். ரொம்பப் படிச்சதா சொல்லிக்கிற இந்தக்காலப் புள்ளைகளுக்கு இது ஏன் புரிய மாட்டேங்குதுண்ணு எனக்கு வெளங்கல. பெரிய வேலைக்குப் போய் பிரயோசனம் என்ன? வேலை செய்யிற எடத்தில நீ நெனக்கிற மாதிரி எல்லாம் செய்ய முடியுமா? அங்க சரி பண்ணிக்கிணு அனு சரிச்சப் போகல. அதை வீட்ல செய்யலாம்ல. நா பொதுவா ரெண்டு பேருக்குந்தான் சொல்றேன். பொண்ணுங்க படிச்ச வேலைக்குப் போறதில தப்பில்ல. தப்பு அவுக அவுக மனசில கொணத்தில இருக்கு. நாந்தான் எல்லாம் என்று நெனச்சிக்கக்கூடாது" என்று முடித்தார்கள்.

"இதுக்கெல்லாம் என்ன காரணமாக இருக்கும் ஆத்தா?" என்று அவன் கேட்டான்.

"அந்தக் காலத்தில ஆச்சிக படிச்சதில்லை. படிச்சாலும் ரெண்டாவது மூணாவதுதான் ஏட்டுப் பள்ளிக்கொடத்தில. கணக்குப் பார்த்து ஐந்தொகை போட்ட ஆச்சிக நம்பளல உண்டு. செட்டியாருக்கும் பெரும் படிப்பெல்லாம் இல்ல. காணிகாணியாய்த் தேடி கோடிகோடியாய் தருமஞ் செய்த சமூகத்தில இப்பிட்யெல்லாம் நடக்கக்கூடாது. மொதல்ல பொண்ணுக்கு மாப்ள வீட்டிலேர்ந்து கொடுத்துத்தான் செஞ்ச கூட்டியார்றது"

"எனக்கும் அது சரிதான்னு தோணுது" என்றான் அவன்.

"என்ன செய்ய எல்லாம் பின்னாடி மாறிப்போச்சு. இப்பவெல்லாம் பொண்ணு வீட்டுக்காரங்க பெரும்பணம் கொடுத்துக் கலியாணம்

செய்ய வேண்டியதிருக்கு" என்று சொன்ன ஆத்தா திருப்பி அவனிடமே "என்ன காரணம்னு ஒங்களுக்குத் தோணுது?" என்று கேட்டார்கள்.

"நல்லாப் படிச்சு நல்ல வேலைக்குப் போய் மாப்பிள்ளைக்குச் சமமா பல சந்தர்ப்பங்களில் அவனுக்கும் மேலாக சம்பளம் வாங்கினாலும் சீதனம் கொடுத்துத்தானே தன்னைக் கலியாணம் செய்யவேண்டியது இருக்கு என்று அவ அடிமனசில ஓடுற எண்ணத்தில் உண்பாகிற கடுப்பு, குறிப்பா பையன் ஏறுமாறாக இருக்கும் பட்சத்தில் வெடிக்குது. அது மாதிரி குடும்பத்துக்காக சம்பார்க்கிறதில் பங்கு இருக்கிறாப்போல வீட்டு விசயங்கள் எல்லாத்திலயும் பங்கு இருக்கணும்னு அவ நெனைக் கலாம். பையங்கதான் இதைத் தெரிஞ்சு நடந்துக்கணும்னு எனக்குத் தோணுது" என்று நான் சொன்னதும்,

ஆத்தா "தம்பி நல்லாச்சொன்னிய நூத்தில் ஒரு பேச்சு. பையங்க ளும் பொண்ணு கண்ணுக்கு லெட்சணமா கலரா திருத்தமா இருக் கணும்னு பாக்கிறாக, படிச்சிருக்கணும் வேலைக்குப் போகணும் கை நெறய சம்பாதிக்கணும்னு பாக்கிறாக. ஆனா வீட்ல எங்கள் மாதிரி பழைய கால ஆச்சிகளைபோல் அவங்களுக்கு சமைச்சுப்போட்டு எல்லா வேலைகளையும் பாக்கணும்னு எதிர்பார்க்கிறாக. இது எப்படி சரியா வரும்? எல்லாம் மாறிக்கிட்டு வர்றது போல பொண்ணுகளும் மாறிட்டு வர்றாக. பையங்க தெரிஞ்சுக்கணும். நெறயக் கலியாணங்க சரியாத் தான் போய்கிட்டு இருக்கு. ஆனா நம்மள்ல டைவாரசு வரவர அதிகமா யிட்டே போறதுதான் வருத்தமா இருக்கு" என்று ஆத்தா சொன்னார்கள்.

"இதுனாலயா இல்ல வேற காரணத்தாலயா தெரியல. நம்மதில கலப்புக் கலியாணங்களும் ஜாஸ்தியாகிக்கினே போகுது" என்றான் ஆவுடையப்பன்.

"பொண்ணுக படிக்க, வேலைக்குப் போறது ஒரு காரணம். அதுக்காக இதைப் பண்ணக்கூடாதுன்னு சொல்றது சரியில்ல. பையங்களப் பெத்தவுக சீதனம் பணம் சாமான் கேக்கிறதை

நிறுத்தணும். பெத்தவுகளுக்கு எதுக்கு செரமம்னு பொண்ணுக வேலைக்குப் போற எடத்துல வேற பையனைப் புடிச்சிருந்தா பண்ணிக்குதுக" என்றார்கள் ஆத்தா.

ஆவுடையப்பன் ஆத்தா எங்கள் ஊரிலும், செட்டிநாட்டின் மற்ற ஊர்களிலும் நடந்த கலியாணம் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைச் சொன்னபோது, விசயம் பூதாகரமாக ஆகிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது.

தில்லை விசயத்தில் ஆம்பிளையான் பிரச்சினை ஆனதுபோல் வேறு சில இடங்களில் கலியாணம் ஆன அன்றே பெண் இவனுடன் வாழ முடியாது என்று ஓடிவந்துவிட்டாள். சில இடங்களில் கலியாணத்திற்குப் பிறகோ அல்லது பிள்ளை பிறந்த பிறகோ வேலைக்குப் போக மாட்டேன் என்று சொன்ன பெண்ணை வேலைக்குப் போ என்று கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கலியாணத்திற்குப் பின் பெண் படிக்கக்கூடாது. ஆடவனாக இருக்கத் தகுதி இல்லாத கணவன். ஏற்கெனவே வேறு சாதியில் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு, அத்துடன் பிள்ளை பிறந்த பின்னரும் அதை வச்சிட்டு ஒரு செட்டியார் பெண்ணை சேர்ப்பாக்கும் பெத்தவுக. செட்டியார் சாதியைவிட்டு தள்ளிவைத்துவிடுவதைத் தடுக்க அல்லது நிறைய வருமானம் வருகிறது என்பது போன்ற காரணங்களை ஒட்டி. தன்னைவிட அதிக சம்பளம் பெண்டாட்டி வாங்குவதைப் பொறுக்காமல் கணவன் அடிக்கும் கூத்துகளைப் பொறுக்க முடியாமல் வெளியேறும் பெண்.

கணவனை நம்பி தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் காலப் பெண்ணிலிருந்து இந்தக் காலப் பெண் கடந்து வந்த தூரம் அதிகம். ஆனால், இப்போது பிரச்சினைகள் வேறுவிதமாக இருக்கின்றன. ஆத்தா சொன்னமாதிரி சரி பண்ணிக்கொண்டு அனுசரித்துப் போகும் பக்குவம் கணவன் மனைவி இரண்டு பேருக்கும் வரவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஏனென்றால், ஆத்தா சொன்ன கதைகளில் ஆண்களால் பெண்கள் பட்டபாடு போல் அதே போன்ற பிரச்சினைகளால் பெண்களால் ஆண்கள் பட்டபாடும் உண்டு. ஓர் இடத்தில், ஆம்பிளையானை வேலைக்குப் போகவிடாமல் வீட்டுக்குள் வைத்து பூட்டிவிட்டு பொண்டாட்டி வேலைக்குப் போய்விட்டாள்.

இந்த மாதிரி நடப்புகள் நிறைய இந்தியாவில் உள் ஊர்களிலும் நடக்கின்றன. வெளிநாடுகளிலும் நடக்கின்றன.

மனமுறிவுகளுக்குக் காரணமாக அமையும் மனமுறிவுகளைத் தடுக்க, கணவனும் மனைவியும் முயற்சிக்கலாம் என்று அவன் மனதுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

உள்ளே வெளியே

“புதிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் புதிய நிறுவனங்களை நாம் ஆதரிக்காவிட்டால் நம்மிடம் கடன் வாங்க யார் வருவார்கள்? மற்ற நிதி நிறுவனங்களை நாடிப் போய்விடுவார்கள். பிறகு நமக்கும் நமது முதலீட்டுத் துறைக்கும் வருமானமும் லாபமும் எப்படிப் பெருகும்?” என்று அனந்த குமாரனைக் கேட்டார் நிருவாக இயக்குநர்.

அவருக்கு நேர் கீழே உள்ள பொது மேலாளர் ஆனந்த குமாரனுக்குத் தெரிந்ததுதான் நி.இ., கேட்டது.

“எத்தனையோ பழைய புதிய நிறுவனங்களுக்குக் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் கடன் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆனால், இந்த நிறுவனத்தின் திட்டங்கள் சரியாக இருப்பது போல் தோன்றவில்லை” என்று ஆனந்தன் சொன்னதை அவனுடன் இருந்த அவனுடைய துறையில் அவனுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் நிருவாகிகள் ஆமோதித்தார்கள்.

புதிய நிறுவனம் அவர்கள் மேற்கொள்ளப்போகும் திட்டங்கள் பற்றி அவனுடைய நிதி நிறுவனத்தின் தலைவர், நி.இ., அவன் மற்றும்

துறையின் நிருவாகிகள் அடங்கிய குழுவுக்கு கணினி மூலம் விளக்க மளித்து ஏற்கெனவே உரை நிகழ்த்தியிருந்தார்கள். கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தார்கள். அமெரிக்காவில் சிப்டி பாங்கில் மிக உயர்ந்த பதவியில் இருந்த ஒருவரை தலைமை நிருவாகியாக எடுத்திருப்பதால் செயற்பாடுகள் சிறப்பாக இருக்கும் என்றார்கள். அவரும் அன்று பேசி கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தார். வரும் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு அந்த நிறுவனத்தின் வரவு செலவு மீதம் லாபம் ஆகியவை எப்படி இருக்கும் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

இது முடிந்து அவனுடைய துறையின் நிருவாகிகள் தீர் ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட பின், அவனிடம் வந்தார்கள். அவன் என்ன நினைக்கிறான், அவனுடைய கருத்துகள் என்ன என்பதை முன்கூட்டியே நிருவாகிகளிடம் எப்போதும் அவன் சொல்லுவது இல்லை. அது அவர்களுடைய ஆய்வுகளை சரியான வழியில் இட்டுச் செல்லாது. மாறாக அதைப் பாதிக்கலாம்.

நிறுவனத்தின் புதிய முயற்சிகள் சரியாகப் போகும் என்ற நம்பிக்கை இல்லையென்றார்கள். “உங்களுக்கு எப்படி இருந்தது?” என்று அவர்கள் அவனைக் கேட்டார்கள். “நிறுவனம் சொன்னது எல்லாம் ‘ஆவாரா’ என்னும் இந்திப் படத்தில் வரும் கனவுக் காட்சியைப் பார்த்தது போல் இருந்தது” என்றான்.

“அப்ப என்ன செய்யலாம்?” என்று கேட்டார்கள்.

“என்ன செய்யலாம் என்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது” என்று அவன் திரும்ப அவர்களைக் கேட்டான்.

“கடன் கொடுப்பது உசிதம் (தகுதி) அல்ல என்று எங்கள் ஆய்வு சொல்கிறது. கொடுத்தால் கடன் ஒழுங்காகத் திரும்ப வருமா என்பது எங்களுக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது” என்று அவர்கள் செய்த ஆய்வுகளை அவனுக்கு விளக்கினார்கள். அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லி அவர்கள் போட்ட கணக்குகளைக் காட்டினார்கள். கருத்துகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. “அப்படியென்றால் கடனை

அனுமதிக்க முடியாது என்று 'நோட்' தயார் செய்யலாம் என்று சொல்லுகிறீர்களா?" என்று அவன் கேட்டதற்கு ஆமாம் என்றார்கள்.

அதுபோல் 'நோட்' தயார் செய்யப்பட்டு அதனுடைய அனைத்து இணைப்புகளுடன் அவன் கையொப்பத்துக்கு வந்தது. தீர எல்லாவற்றையும் திரும்பப் பார்த்தபின் அவன் கையொப்பம் போட்ட கோப்பு நி.இ., கையொப்பத்துக்குப் போனது.

ஒரு வாரம் வரை நி.இ.,யுடன் தொடர்ந்து சந்திப்புகளும், கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் நடந்து கொண்டே இருந்தன. கடனை அனுமதிக்க வேண்டும் என்று நி.இ. கட்சி. அவனுக்கும், துறையினருக்கும் நி.இ. கருத்தில் உடன்பாடு இல்லை.

ஒரு நாள் நி.இ., அறையில் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, அவர்களின் தலைவர் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தார்.

"ஏதாவது செய்து இந்தக் கடனை அனுமதிக்க முடியுமா என்று பாருங்கள். கடன் கேட்கும் நிறுவனம் பி.ம. தொகுதியில் இருக்கிறது. பி.ம.அ.விலிருந்து என்னை விடாமல் நச்சரிக்கிறார்கள். குளிக்க கழிக்க தூங்கவிடாமல் நச்சரிப்பு. தாங்கமுடியவில்லை."

"அனுமதிப்பதைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்" என்றார்.

"பேசவேண்டாம். அனுமதித்துவிடுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு தலைவர் வெளியே போனார்.

அனுமதிக்க அவனுக்கும் துறையினருக்கும் விருப்பமில்லை.

"அனுமதியை மறுத்த என்வரையில் கையொப்பமாகி விட்டது. அனுமதிக்கலாம் என்பதற்கான காரணங்களை எழுதி நீங்கள் கையொப்பம் போட்டால் தலைவரும் அதை ஒத்துக் கொண்டு கையொப்பம் போடுவார்" என்று ஆனந்த குமாரன் நி.இ.யிடம் சொன்னான்.

“யோசிக்கிறேன்” என்றார் நி.இ.

ஆனால், கடைசியில் அவரும் தலைவரும் அனுமதி மறுத்ததை ஒத்துக்கொண்டு அந்த ‘நோட்’-இல் கையொப்பம் போட்டார்கள்.

கடன் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

சில ஆண்டுகளில் கடன் கேட்ட நிறுவனம் காணாமல் போய்விட்டது.

ஆனந்த குமாரன் வேலை செய்யும் பெரிய நிதி நிறுவனம் உள்பட பல பெரிய நிதி நிறுவனங்கள் உண்டு. இவை கொடுக்கும் கடன் அல்லது செய்யும் முதலீடு பல கோடிகள். ஆகவே, பெரிய நிறுவனங்கள் இவர்களை நாடித்தான் வரவேண்டும். பல கோடிகள் கடன் என்பதால் இவை எல்லாம் சேர்ந்துதான் கொடுக்கும். வெகு சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே ஓகிருவர் தவிர மற்றவர்கள் கடன் கொடுக்க நேரும்.

மற்ற நிதி நிறுவனங்கள் கேட்டபோது இந்தக் கடனை அனுமதிக்கப்போவதில்லை என்று சொன்னான். எங்கள் துறைக்கும் இதை அனுமதிப்பதில் சம்மதம் இல்லை என்பதை மற்ற பொது மேலாளர்களும் அவனிடம் சொன்னார்கள். ஆகவே, அவனைப் போலவே கடனை அனுமதிக்கப்போவதில்லை என்பதையும் சொன்னார்கள். ஆனால், கடனை அனுமதிக்கும்படி அவர்கள் தலைவர்களையும் பி.ம.அ. நச்சரிப்பதையும் சொன்னார்கள்.

ஒரு நிதி நிறுவனத்தில் மட்டும் கதை வேறாகிவிட்டது. அனுமதிக்க இயலாது என்று பொது மேலாளர் கையொப்பம் போட்டபின், அவர்கள் தலைவர் கடனை அனுமதிக்கலாம் என்று எழுதி, கையொப்பம் போட்டு கடனை அனுமதித்தார். பி.ம.அ. தொடர்ந்து செய்த நச்சரிப்புதான் காரணம்.

ஒரு நிதி நிறுவனம் மட்டும் கடனை அனுமதித்தது பெரிய செய்தியாகவும், பி.ம.அ. தலையீடு இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்று வந்தது. கடனை அனுமதிக்க நச்சரித்த பி.ம.அ. அவர்களுக்கு இதில் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்று எப்போதும் போல் கையை விரித்துவிட்டது.

அனுமதித்த தலைவரை சிபிஐ அடித்தது. நல்ல வேளையாக ஆனந்த குமாரனுடைய நி.இ.வும், தலைவரும் தப்பினார்கள்.

○○○

“கடனை அனுமதிப்பது கடினம் என்று சொல்லுகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் நி.இ.

“ஆமாம். இந்தத் துணி ஆலையின் செயற்பாடுகள், கணக்கு வழக்குகள் சரியாக இல்லை” என்றான் ஆனந்த குமாரன்.

“ஆலை உரிமையாளர் பி.ம.வுக்கு நெருங்கிய சொந்தக்காரர். கேட்கும் கடனும் பெரிய தொகை இல்லை. ஆகவே அனுமதிப்போமே.”

“வேண்டாம். கடன் சிறிதா அல்லது பெரிதா என்பது பேச்சில்லை. கடன் திரும்ப வருமா அல்லது வராதா என்பதுதான். கடன் திரும்ப வரும் என்று தோன்றவில்லை.”

“ஒன்றுக்கு... இரண்டுக்கு... குளிக்க... தூங்க... முடியவில்லை. கொடுத்துத் தொலைத்து விடலாமே” என்றார் தலைவர்.

கடன் கொடுக்கப்படவில்லை. பி.ம.அவுக்கு விளக்கம் சொல்லப் பட்டது. பிறகு அமைதி.

○○○

“மேலே கொஞ்சம் வரமுடியுமா?” என்று உள் தொலைபேசியில் ஆனந்த குமாரனை தலைவர் அழைத்தார்.

மேல் மாடியில் உள்ள அவர் அறைக்குப் போனான்.

உள்ளே போகுமுன் அவருடைய உதவியாளர்களைப் பார்த்து விசாரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒலித்த தொலைப் பேசியில் பேசிய மூத்த உதவியாளர் “இருக்கிறார். கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, தொலைப்பேசியை மூடிக் கொண்டு அவனிடம் “‘ம’ பேசுகிறார். இதற்குத்தான் தலைவர் உங்களை வரச் சொன்னது. உள்ளே கொடுக்கவா?” என்று கேட்டாள்.

“நான் உள்ளே போய் ஒரு நிமிடம் கழித்துக் கொடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே நுழைந்து, தலைவரிடம், “. தொலைப்பேசியில் இருக்கிறார்” என்றான்.

“என்ன சொல்ல, சரி என்று சொல்லவா?” என்றார் அவனிடம்.

“செய்வது சிரமம்” என்றான் அவன்.

“ம.வுடன் நியே பேசிவிடேன்” என்றார்.

“ம. தலைவருடன் பேசவேண்டும் என்கிறார். நான் பேசினால் தப்பாவினும். ஆகவே, நீங்களே பேசுங்கள்” என்றான்.

“நீங்கள் சொன்னது இன்னமும் துறையின் ஆய்வில் இருக்கிறது. தகவல் தெரிந்தபின் உங்களுடன் பேசுகிறேன்” என்று தலைவர் அப்போதைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

அவனுடைய நிறுவனம் முதலீடாக லட்சக்கணக்கான பங்குகளை ஒரு நிறுவனத்தில் வைத்திருக்கிறது. இந்த நிறுவனம் பெரிய நிறுவனம் இல்லை. மிகப் பெரிய நிறுவனக் குழுவில் ஓர் அங்கம். லட்சக் கணக்கான பங்குகளில் ஒரு கணிசமான பகுதியை ம.வின் நண்பருக்கு அவனுடைய நிறுவனம் குறைந்த விலைக்கு விற்கவேண்டும். இதற்குத்தான் ம. இரவு பகலாக தலைவரை அரிப்பதும் சொறிவதும்.

“நமக்கு பங்கு இருக்கும் நிறுவனம் பங்குச் சந்தையில் உள்ள நிறுவனம் இல்லை. ம. கேட்டபடி கொடுத்துவிட்டால் என்ன? தொந்தரவு தாங்க முடியவில்லையே” என்றார்.

“அதே காரணத்துக்காத்தான் கொடுக்க வேண்டாம் என்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. குழுவின் மற்ற நிறுவனங்கள் எல்லாம் பங்குச் சந்தையில் இடம் பெற்றிருக்கும் பெரிய நிறுவனங்கள். ம.வும் அவர் நண்பரும் இந்த முயற்சியில் இறங்குவதன் மூலம் அங்கு நுழைந்து ஆதாயம் பெறும் முயற்சியாக இருக்கலாம். அல்லது வேறு நோக்கங்கள் இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தெரியவில்லை. ம.வின்

வேண்டுகோளை ஏற்க இயலாது என்று வருத்தத்துடன் அவரிடம் சொல்லிவிடலாம்" என்றான் அவன்.

அதுதான் கடைசியில் நடந்தது.

ஆனந்த குமாரன் முதலீட்டுத் துறைக்கு வருவதற்கு சிலபல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு பெரிய இரும்புத் தொழிலுக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. பல நிதி நிறுவனங்கள் சேர்ந்து இந்த கடனை அனுமதித்திருந்தன. இதில் அதிகமான பங்கை எந்த நிதி நிறுவனம் எடுத்துக்கொள்கிறதோ அந்த நிதி நிறுவனந்தான் இந்தக் கடன் கொடுக்கப்படுவதற்குத் தேவையான செயல்களையும், கொடுத்தபிறகு வேண்டிய கண்காணிப்புகளையும் செய்யவேண்டும். அது சொல்கிறபடி கடனை தவணை முறையில் கொடுக்க வேண்டியது மற்ற நிறுவனங்களின் பொறுப்பாகும்.

இரும்புத் தொழிற்சாலையின் தலைவரின் அப்பா, கடனுக்குத் தலைமை வகிக்கும் நிதி நிறுவனத்தின் நிருவாகக் குழுவில் ஓர் உறுப்பினர். அந்த நிறுவனம் கடனை அனுமதித்ததில் எந்த ஆச்சரியமும் இருக்க முடியாது. இரும்புத் தொழில் நிறுவனம் பத்து ரூபாய் பங்கை ஐம்பது ரூபாய் என்று நிர்ணயித்து பொதுமக்கள் தலையில் கட்டியது.

தொலைப்பேசி கைப்பேசித் தொழில் பெரிய அளவில் விரிவடைய ஆரம்பித்த நேரம். இரும்புத் தொழில் நண்பர் அதில் நுழைய எண்ணி எல்லா நிதி நிறுவனங்களையும் கடன் வசதிக்காக நெருங்கினார். ஆனந்த குமாரன் முதலீட்டுத் துறைக்கு வந்தது இந்தச் சமயத்தில்தான்.

புதிய கடனை அனுமதிப்பதற்கு இரண்டு விசயங்கள் தெரிய வேண்டும். ஒன்று ஏற்கெனவே ஈடுபட்டுள்ள இரும்புத் தொழிலில் அளிக்கப்பட்ட கடன் சரியாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதா என்பது. இரண்டாவது புதிய தொழிலில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டுச் செய்ய அதற்குத் திறமையும் தகுதியும் இருக்கிறதா என்பது.

முதலாவதைத் தெரிவிக்கவேண்டியது தலைமை வகிக்கும் நிதி நிறுவனத்தின் பொறுப்பு. இரண்டாவதைத் தீர்மானிப்பது இப்போது அந்தந்த நிதி நிறுவனங்கள்தான். இதற்கு ஏதுவாக கடன் கேட்கும் நிறுவனம் நேரிடில் துறைக்கு விரிவுரைகள் அளிக்கும். அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சந்தேகங்களுக்கு அது பதில் அளிக்க வேண்டும். இது ஒரு நாள் அவன் நிறுவனத்தில் நடந்தது.

புதிய தொழிலில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட அதற்குத் தகுதி இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. துறை வல்லுநர்களும் அதையேதான் சொன்னார்கள்.

ஏற்கெனவே இரும்புத் தொழிற்சாலைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடன் எப்படி உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்று அவன் கேட்ட கேள்விக்கு, தலைமை வகிக்கும் நிதி நிறுவனத்தின் அறிக்கைகள், கடிதங்கள் காட்டப்பட்டன.

தொழிற்சாலை கட்டப்படும் இடத்தில் நாம் போய் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறோமா என்று அவன் கேட்டதற்கு, அந்தப் பொறுப்பு தலைமை வகிக்கும் நிறுவனத்துடையது என்றும் அது சொல்லும்போது நமது பங்கு கடன் தொகையைக் கொடுத்துவிடுவோம் என்று சொன்னார்கள்.

துறையின் இரண்டு வல்லுநர்களை அவன் அந்த மாநிலத்துக்கு அனுப்பி இரும்புத் தொழிற்சாலையின் கட்டுமானம் எதுவரை வந்திருக்கிறது என்று பார்த்து வரச் சொன்னான். திரும்ப வந்த அவர்கள் எந்தக் கட்டுமானமும் இல்லை, வெறுந் தரைதான் அங்கிருக்கிறது என்றார்கள்.

அவனுடைய நிறுவனத்தின் தலைவரிடம் இதைச் சொல்லி புதிய தொலைப்பேசி தொழிலுக்கு கடன் கொடுக்க இயலாது என்ற நிலையை எடுப்போம் என்று அவன் சொன்னதை ஆமோதித்தார்.

அப்பா நிருவாகக் குழு உறுப்பினராக இருந்த நிதி நிறுவனம் கடன் கொடுத்து மகிழ்ந்தது.

இதற்கு சில ஆண்டுகள் கழித்து இரும்புத் தலைவரை சிபிஐ பிடித்து உள்ளே தள்ளியது. பொது மக்கள் பணம், நிதி நிறுவனங்கள் பணம் எல்லாம் இரும்புத் தொழிற்சாலை மண்ணில் புதைக்கப்பட்டது. எதிர்காலத்தில் அங்கு இரும்பு அல்லது தொலைப்பேசித் தொழில் வந்தால் புதைக்கப்பட்ட பணம் உரமாகப் பயன்படும்.

உள்ளே போவது மக்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், போனவர் உள்ளே இருக்கிறாரா அல்லது வெளியில் இருக்கிறாரா என்பது தெரியாது.

12. சிந்தனை வானில் சிறகடிப்போம்

நம்மில் பலர்

ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கை அதன் திருப்புமுனைகளை எப்படி வரையப் போகிறது என்று ஒருபோதும் அறிய மாட்டோம். அது ஒருவரின் அனுபவத்தினால் வருகிறது. ஆய்வுகளால் வருகிறது. சில சம்பவங்களினால் வரலாம். தூண்டுதலால் வரலாம். நம்ப முடியாத எதை நம்புகிறோமோ அது தான் நம்பிக்கை.

நான் ஒரு சாலையைக் கடக்க விரும்புகிறேன். அப்போது ஓர் ஐந்து வயதுக் குழந்தை என்னிடம் வந்து, "நான் கூட இந்தச் சாலையைக் கடக்க வேண்டும்" என்கிறது.

நான் என் ஆள்காட்டி விரலை நீட்டி, "இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள். என்னுடனே வா" என்கிறேன். சாலையில் நான் மூன்றடி ஓடினால், குழந்தையும் மூன்று அடி ஓடி வருகிறது.

பிறகு நான் நிற்கிறேன். குழந்தையும் நிற்கிறது. பக்கவாட்டில் ஐந்து அடி நடக்கிறேன். குழந்தையும் என் கூடவே நடக்கிறது. ஒரு லாரி வருவதைக் கண்டு, நான் பின்னோக்கி இரண்டு அடி நடந்தால், குழந்தையும் என் கை விரலைப் பிடித்தபடி இரண்டு அடி பின்புறம் நடக்கிறது.

ஓடியும் நின்றும் நடந்தும் நான் சாலையைக் கடந்து விட்டேன். குழந்தையும் சாலையைக் கடந்து விட்டது. சரி, இந்த நிகழ்வு என் வரை என்ன? ஒரு பொறுப்பு.

குழந்தைக்கு இது என்ன? இது ஒரு விளையாட்டு. குழந்தைக்கு என்னை விரலைப் பிடித்து நடந்து வந்தது வேடிக்கையாக அமைந்துவிட்டது.

வழியில் கார் வந்ததா? பேருந்தா, லாரியா எதைப் பற்றியும் அந்தக் குழந்தைக்குக் கவலை இல்லை. குழந்தையைப் பொறுத்தமட்டில் என்னுடன் நகர்ந்தால் போதுமானது.

நான் நேராக நடக்கிறேனா? பக்கவாட்டிலா, பின்புறமாகவா எதைப் பற்றியும் அந்தக் குழந்தை கேள்வி கேட்கவில்லை. சாலையைக் குறுக்கே கடந்து செல்வதற்கு ஏன் இவர் பின்புறமாக நடக்கிறார்? என்று கேட்கவில்லை.

என்னுடைய நம்பிக்கையில் குறைபாடு எதுவுமில்லை. பக்கவாட்டில் நடந்தாலும் நடுவில் நின்றாலும் கேள்விகள் எதுவும் எழவில்லை.

“நம்பிக்கை வைப்பதற்கு முன் சந்தேகப்படலாம். நம்பிக்கை வைத்துவிட்ட பிறகு சந்தேகப்படுவதை நிறுத்திவிட வேண்டும்.

முடிவு செய்யப்பட்ட நம்பிக்கை என்று ஒன்றும் கிடையாது. உன்னுடைய அறிவின் முடிவிற்கு அப்பாற்பட்டது நம்பிக்கை என்பது. இந்த புதியவர் என்னை சாலையைக் கடந்து அழைத்துச் செல்வாரா? என்று அந்தக் குழந்தை என் விரலைப் பிடித்தபின் நினைத்திருந்தால், அது அந்தக் குழந்தையின் தவறாக இருந்திருக்கும். நம்மில் பலருடைய கதையும் இதுதான்.

மகிழ்ச்சி உங்கள் உள்ளத்தில்

உருது இலக்கியத்தில் ஷாஜஹானைப் பற்றி ஒரு கதை உண்டு. தீவிரென்று ஷாஜஹானுக்குப் பெரிய சந்தேகம் வந்தது. எத்தனையோ வசதிகளும் இன்பங்களும் தன்னைச் சூழ்ந்து இருந்தாலும் தன்னால் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியவில்லையே ஏன்? என்று யோசிக்கிறேன்.

மகிழ்ச்சி எங்கிருந்து கிடைக்கிறது? எப்படிக்கிடைக்கிறது? என்றுதன் அரண்மனையில் உள்ள ஆசான்கள், அறிஞர் பெருமக்கள், கவிஞர்கள் என்று பலரையும் கேட்கிறான். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பதிலைச் சொல்கிறார்கள். எந்தப் பதிலும் அவனுக்கு நிறைவு அளிக்கவில்லை. கேள்வி மட்டும் அவன் மனத்தில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஒரு நாள் உப்பரிகையில் ஷாஜஹான் உலவிக் கொண்டிருக்கும் போது இனிமையான பாடல் ஒன்று அவன் காதுகளில் ஒலிக்கிறது. அந்தப் பாடலினால் மனம் ஈர்க்கப்பட்ட ஷாஜஹான் அந்தப் பாடகனை அழைத்து வரச் சொல்லி தன்னுடைய சேவகர்களை அனுப்பி வைக்கிறான்.

சேவகர்களும் திரும்பி வந்து யாரோ ஒரு பிச்சைக்காரன் அந்தப் பாடலை பாடிக்கொண்டு செல்வதாகவும், அரண்மனைக்குள் வர அவன் மறுப்பதாகவும் சேவகர்கள் சொல்கிறார்கள்.

பேரரசன் அழைத்தும் வரமறுக்கும் பிச்சைக்காரன் யாரென்று தெரிந்து கொள்ள ஷாஜஹானுக்கு வியப்புத் தோன்றுகிறது. அவனைப் பலவந்தமாகக் கூட்டி வரச் சொல்கிறார்.

பிச்சைக்காரன் அழைத்து வரப்படுகிறான்.

ஷாஜஹான் அவனைப் பார்த்து, “நீ இனிமையாகப் பாடுவதி லிருந்து கவலையே இல்லாத மனிதனாக நீ இருக்க வேண்டுமென நான் கருதினேன். உன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்கு எது காரணமென்று தெரிந்து கொள்வதற்கு ஆசைப்பட்டேன். அதற்காகத்தான் உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னேன்” என்றார்.

பிச்சைக்காரன் பேரரசனைப் பார்த்து, “நீயும் என்னைப் போல் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமானால், பிச்சைக்காரனாகி விடு” என்கிறான்.

இதைக் கேட்ட உடன் பேரரசனுக்குக் கோபம் கொப்பளிக்கிறது. பிச்சைக்காரனைத் தாறுமாறாக ஏசுகிறார்.

பிச்சைக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“நீ பெரிய பேராசனாக இருக்கலாம். ஆனால், உனக்கு மிகச் சிறிய செய்திகூடப் புரியவில்லை. நீ தேடும் மகிழ்ச்சியை மற்றவர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அதை உன்னிடமே தான் நீ தேடிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” எனக் கூறிவிட்டு ஷாஜஹானின் மறுமொழிக்குக் காத்திருக்காமல் நடையைக் கட்டினான்.

இந்த நிகழ்வு கதையாகக் கூட இருக்கலாம். அது மிகப்பெரிய வாழ்க்கை உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

உங்களுக்கு அமைந்த வாழ்க்கையை நீங்கள் நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டால், மகிழ்ச்சி தானாகவே உங்களைத் தேடி வரும்.

தேடி வரும் என்று சொல்லுகின்றபோது, வெளியிலிருந்து அது வருவதாகப் பொருள் இல்லை. மகிழ்ச்சி உங்கள் உள்ளத்தில் தானாகவே சுரக்கத் தொடங்கும்.

வாழ்க்கையை இரசிப்பதுகூட ஒரு பழக்கம்தான். ஒரு பயிற்சிதான்.

தேவை நம்பிக்கை

சில மாணவர்கள் ஒன்றுசுடி வேலை நிறுத்தம் செய் முடிவெடுத்தார்கள். மாணவர்களின் கணக்கு ஆசிரியர், மாணவர் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து, கரும்பலகையில் ‘ஒன்று’ என்னும் எண்ணை எழுதி, அதன் பக்கத்தில் மூன்று பூச்சியங்களைச் சேர்த்து, “இது என்ன?” என்று கேட்டார்.

ஆயிரம் என்று பதில் வந்தது. பிறகு இன்னொரு பூச்சியத்தைச் சேர்த்து, “இப்போது இது எவ்வளவு?” என்று கேட்டார். மாணவர்கள் “பத்தாயிரம்” என்று பதில் கூறினர். ஆசிரியர் புன்னகையுடன் ஒரு பூச்சியத்தை அந்த ஒன்று என்கிற எண்ணுக்குப் முன்னால் சேர்த்தார்.

“இப்பொழுது எவ்வளவு?” என்று கேட்டார். “இப்போதும் அவை பத்தாயிரம் தான்” என்று பதில் வந்தது.

ஆசிரியர், “நான் போன முறை ஒரு பூச்சியத்தைச் சேர்த்தபோது, நீங்கள் இந்த எண்களின் மதிப்பை உயர்த்தினீர்கள். ஆனால், இப்போது நான் ஒரு பூச்சியத்தைச் சேர்த்ததும் அதன் மதிப்பு உயரவில்லை என்கிறீர்கள் இது எப்படி?” என்று கேட்டார்.

மாணவர்களுக்கு விடை சொல்லத் தெரியவில்லை. பின்னர் ஆசிரியரே விளக்கினார்.

“ஒரு மதிப்பில்லாத எண்ணை மதிப்புள்ள ஓர் எண்ணுடன் அதன் பக்கத்தில் சேர்த்தால் அதன் மதிப்பு உயருகிறது. அதே மதிப்பில்லாத எண்ணை மதிப்புள்ள எண் முன்னால் சேர்த்தால் அதன் மதிப்பை இழந்து விடுகிறது. இதுதான் மாணவருக்கும் ஆசிரியருக்கும் உள்ள உறவு” என்றார்.

எப்போது மாணவன் ஆசிரியரை விருப்பத்துடன் பின்பற்றுகிறானோ, அப்போது மாணவனின் மதிப்பு உயரும். ஆசிரியரின் அறிவுட்டல்கள் வெறும் வார்த்தைகள் இல்லை. அதாவது அந்த ஆசிரியர் அவனுக்கு அளிப்பவை. அத்தகைய மெய்ஞான அறிவைக் கற்க மாணவனின் முழுமையான நம்பிக்கை மிகவும் தேவை. அது இல்லாமல் மாணவனால் வளர முடியாது. மதிப்பை உயர்த்திக் கொள்வதும் நடக்காது.

அதுனதன் மதிப்பு

மாணவர்களே சிலர் ஒன்று சேர்ந்து குருவிடம் சென்று, “நாங்கள் ஒரு புனித யாத்திரை போய் வருகிறோம்” என்றனர்.

“எதற்காக நீங்கள் யாத்திரை போக விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்பார் குரு.

“எங்கள் பக்தியை வளர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்” என்றனர் மாணவர்கள். குருவும் சம்மதித்தார்.

மாணவர்களிடம் குரு, ஒரு பாகற்காயைக் கொடுத்து, “நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் இதை எடுத்துச் செல்லுங்கள். அனைத்து கோவில்களிலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அந்த பாகற்காயை அப்படியே திரும்ப எடுத்து வாருங்கள்” என்றார்.

மாணவர்கள் மட்டுமன்றி பாகற்காயும் கோவில் திருத்தலங்களைக் கண்டது. கோவில் கோவிலாகச் சென்ற பின் மாணவர்கள் குருவிடம் திரும்பி வந்தனர்.

குரு அவர்களிடம், “இந்தப் பாகற்காயைச் சமைத்து எனக்குத் தாருங்கள்” என்றார். மாணவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர்.

குரு அதைச் சுவைத்துப் பார்த்துவிட்டு, “என்ன ஆச்சரியம்! இந்தப் புனித பயணத்திற்குப் பின்னும் இந்தப் பாகற்காய் கசக்கிறதே... அது எப்படி?” என்று கேட்டார்.

மாணவர்கள், “அதன் இயல்பு கசப்பு” என்று பதில் அளித்தனர்.

அதையே தான் நானும் சொல்கிறேன். உங்கள் சுபாவத்தை நீங்கள் மாற்றிக் கொள்ளாதவரை எந்தப் புண்ணிய யாத்திரையாலும் ஒரு வேறுபாடும் ஏற்படாது” என்றார் குரு.

மலரின் பெருமிகம்

ஒரு சுற்றுச் சுவரின் இந்தப் பக்கத்தில் பிளாஸ்டிக்கினால் செய்யப்பெற்ற செயற்கை ரோசா மலர்களும் அந்தப் பக்கத்தில் இயற்கையான ரோசாப் பூக்களும் இருந்தன.

ஒரு நாள் எல்லாச் செயற்கை ரோசாக்களும் சுற்றுச் சுவரின் அந்தப் பக்கத்தில் எட்டிப் பார்த்தன. ஒரு சிறிய செயற்கை ரோசா சொன்னது, “எனக்கு அந்தப் பக்கம் போய் அவர்களோடு நானும் சேர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று ஆவலாக இருக்கிறது” என்று.

அப்போது மற்ற பெரிய பழைய செயற்கை ரோசாக்கள், “அங்கு போகாதே! இங்கு நமக்குச் சாவு கிடையாது. அந்தப் பக்கம் சென்றால், நீ செத்துப் போவாய். அந்த பக்கம் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் கெடுதி செய்வார்கள். இங்கே என்றால், பயமே இல்லை. அந்தப் பக்கம் போனால், எந்த நேரமும் பயந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். எனவே, அந்தப் பக்கம் செல்லாதே. இதுவே நாம் வசிப்பதற்கு ஏற்ற நல்ல இடம்” என்றெல்லாம் கூறின.

ஆனால், அந்த சிறிய செயற்கைப் பூ தீர்மானித்து விட்டது. ஒரு முறை மனம் எதையும் நிச்சயித்துக் கொண்ட பின், அறிவு அதை நிறுத்துவதற்குச் செய்யக் கூடியது மிகக் குறைவுதான்.

இரவுக்குள் அந்த சிறிய ரோசா சுவரின் அந்தப் பக்கம் குதித்து விட்டது. தானும் உண்மையான ரோசாவாகவே ஆகிவிட்டது.

காலை வேளை வந்தது. முதிர்ந்த செயற்கை ரோசாக்கள் அனைத்தும் சுவரின் உட்புறம் பார்த்தன. அந்த சிறிய ரோசாவும் காட்சி அளித்தது.

மொட்டு மலரத் தொடங்கியது. பிற்பகல் வரை மிக அழகாக மலர்ந்தது. மாலை ஒவ்வோர் இதழாக உதிரத் தொடங்கின. அந்திப் பொழுதில் அநேகமாக சாவின் விளம்பில் தொங்கிப் போகத் தொடங்கின.

முதிர்ந்த செயற்கை ரோசாக்கள், “பார்த்தாயா நாங்கள் அப்போதே சொன்னோம். அங்கு போகாதே, அது அத்தனை தகுதியான ஒன்றல்ல என்று சொன்னோமே! இப்போது பார் உன் கதியை” என்றன.

சிறிய செயற்கை ரோசா சொன்னது, “நீங்கள் எல்லாருமே நான் எதை இழக்கிறேன் என்று பார்க்கிறீர்களே தவிர, என்னளவில் எனக்கு என்ன பெருமிதம் என்று பார்க்கவில்லை. இங்கு வந்ததால்தான் மலரின் மணம் என்னவென்பதை அறிந்து கொண்டேன். நான் அந்தப் பக்கமே இருந்திருந்தால், அதனை அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஒரு

ரோசாப் பூவாகப் பிறந்ததற்கு “மலரின் மணம்” என்றால் என்ன என்றுசுவத் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால், உங்களை ரோசாப்பூ என்று அழைத்துக் கொள்வதில் என்ன பயன்?

அதிர்ச்சி வைத்தியம்

தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. திகிலூட்டும் மர்மப் படங்களை எடுத்த உலகப் புகழ் பெற்ற ஹாலிவுட் பட இயக்குநர் ஆல்பிரட் ஹிட்ச்சாக் என்பவர் பெற்றோரால் மிகக் கண்டிப்பான முறையில் வளர்க்கப்பட்டவர்.

அவருடைய தந்தை எப்பொழுது பார்த்தாலும் இதைச் செய்யாதே அதைச் செய்யாதே என்று சதா மிரட்டிக் கொண்டே இருப்பார். அத்தகைய கண்டிப்புக் காரணமாக ஆல்பிரட் ஹிட்ச்சாக் தன்னம் பிக்கையை இழந்தவராகவும் மிகவும் பயந்த சபாவம் உள்ளவராகவும் ஆகிவிட்டார்.

இளைஞராக வளர்ந்த பிறகு ஹிட்ச்சாக்கிற்கு பயந்த இயல்பும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் மாறவில்லை. அவர்கள் வீட்டுக்கு விருந்த தாளியாக வந்த ஹிட்ச்சாக்கின் மாமா, அவருடைய கோளாறான மன இயல்பைக் கவனித்தார்.

அந்த இயல்பினை மாற்றி அமைக்காவிட்டால், ஹிட்ச்சாக்கின் எதிர்காலம் பாழாகிவிடக் கூடும் என்று அவர் சிந்தித்தார்.

ஒருநாள் ஒரு கடிதத்தை அவர் ஹிட்ச்சாக்கிடம் கொடுத்து, அதில் கண்ட முகவரியில் உள்ள மனிதரிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். இளைஞரான ஹிட்ச்சாக் அந்தக் கடிதத்தை அதில் குறிப்பிடப்பட்ட முகவரிக்கு எடுத்துச் சென்றார்.

அவர் போன இடம் ஒரு காவல் நிலையமாக இருப்பது கண்டு ஹிட்ச்சாக்கிற்கு பதற்றம் ஏற்பட்டது. அந்தக் கடிதத்திற்கு உரியவர் உயர் அதிகாரி என்று தெரிந்தது.

உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவட்டம்

74

கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்த அந்த அதிகாரி ஹிட்ச்சாக்கை ஏற இறங்கப் பார்க்கலானார். உடனே ஒரு காவலரை அழைத்து “இந்தப் பையனை சிறைக்குள் தள்ளு” என்று உத்தரவிட்டார். ஹிட்ச்சாக் மிகவும் நடுநடுங்கிப் போனார்.

தாம் செய்த குற்றம் என்னவென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. அந்த காவல்துறை அதிகாரி ஹிட்ச்சாக், மாமாவின் நண்பர்.

கடிதத்தில் அவர், ஹிட்ச்சாக்கின் பயந்த இயல்பைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு அதைப் போக்குவதற்குப் பல வழிகளைத் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் முதல் வரியாக அவனை நாள் முழுவதும் சிறையில் அடைத்து வைத்து அதிர்ச்சி வைத்தியத்தில் ஈடுபடுத்துமாறும் காவல் அதிகாரியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சிறையில் மற்ற கைதிகளுக்கு நடுவே திண்டாடிய ஹிட்ச்சாக்கிற்கு முதலில் இருந்த குழப்பம் சிறிது நேரம் ஆக ஆகக் குறைந்தது. அத்துடன் மற்ற கைதிகளைப் போன்று நடத்தாமல் நம்மைச் சற்று மரியாதையுடன் காவலர்கள் நடத்துவதையும் நல்ல உணவு கொடுப்பதையும் கண்டு அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

மாலையில் அவரைச் சிறையில் வைக்கச் சொன்ன பெரிய காவல் அதிகாரியே நேரில் வந்து அவரை விடுதலை செய்து தமது அறைக்கு அழைத்துச் சென்று சிற்றுண்டி வழங்கினார்.

உண்மையில் காவல்நிலையம், சிறை இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் ஹிட்ச்சாக்கிற்கு இருந்த பயம் இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. இதே மாதிரி பல அதிர்ச்சி வைத்தியங்களைச் செய்து ஹிட்ச்சாக்கிற்கு இருந்த தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்கினார் அவருடைய மாமா.

ஹிட்ச்சாக் சிறையில் இருந்த சமயம் தான், மர்மக் கதைகளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அவர் மனத்தில் உதயமாயிற்று. பின்னாளில் அவற்றைச் செயல்படுத்தி புகழும் பணமும் பெற்றார்.

வாழ்க்கை இரகசியம்

இயற்கையைச் சார்ந்த உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், போதுமான உடல் உழைப்பு, மாசுபாடாத சுற்றுச் சூழ்நிலை, ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனை ஆகியவற்றைக் கொண்டோர்களை நோய்கள் அணுகுவதில்லை. நோய்த் தடுப்பு ஆற்றல் இவர்களின் உடலில் மிகுந்த வீரியத்தோடு செயல்படுவதால் நோய்களின் பாதிப்புகளுக்கு இவர்கள் மிகுதியாக ஆளாவதில்லை.

வயதைப் பற்றியும் தனக்குள்ள நோய்களைப் பற்றியும் ஒருவர் எப்போதும் எண்ணிக் கொண்டிருப்பதை முதலில் தவிர்க்க வேண்டும். வாழ்க்கையில் நாம் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத் தையும் மகிழ்ச்சியாகப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொள்வது அவசியம்.

மனத்தை விரிவாக்கி இயற்கையோடு ஒன்றிக் கலந்து விடுங்கள். சோர்வு தோன்றினால், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சுறுசுறுப்பாக இயற்கைச் சூழ்நிலைகள் நிறைந்த இடங்களில் உலாவிடச் செல்லுங்கள்.

தாவரங்களும் விலங்குகளும் விரைவில் முதுமை அடையலாம். ஏனெனில் சிந்திக்கின்ற ஆற்றல் அவற்றுக்குக் கிடையாது. நிருணயிக்கப் பெற்ற கால வரம்புக்குள் அவை வாழ்ந்து மடிகின்றன.

மனிதர்களின் போக்கு வேறு. சிந்திக்கத் தெரிந்தவன் மனிதன். விரும்புகின்ற எண்ணங்களை அவனால் தோற்றுவித்துக் கொள்ள முடியும். இயற்கை அவனுக்கு அந்த வாய்ப்பினை அளித்திருக்கிறது. அதை அவன் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இளமையாக இருக்க விரும்புகிறேன் என்று விலங்குகளால் எண்ண முடியாது. ஆகவே கால நியதிப்படி அவை வாழ்ந்து மடிகின்றன. ஆனால், மனிதன் எதையும் எண்ண முடியும். எண்ணத்தின் படியே வாழவும் முடியும்.

இந்த அருமையான வாய்ப்பினை மனிதர்களாகிய நாம், எதற்காக இழக்க வேண்டும். எண்ணங்களை இளமையாக வைத்திருங்கள். அது உங்களுடைய இளமையைப் பாதுகாக்கும்.

இயற்கை அளித்துள்ள இந்த அருங்கொடையை மனிதன் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டால், இளமை உணர்வுடன் வாழ்ந்து அரிய சாதனைகளைப் புரியலாம்.

பெரியார், இராஜாஜி, பெர்னாட்ஷா போன்றவர்கள் தொண்ணூறு வயதினைத் தாண்டிய நிலையிலும் உற்சாகமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். தங்களுடைய எண்ணங்களைச் சுறுசுறுப்பாக அவர்கள் வைத்திருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

நலமான வாழ்க்கை பற்றி அறிய வேண்டிய இரகசியம் என்று எதுவும் இல்லை. இயற்கையான வாழ்க்கை வாழக் கற்றுக் கொண்டால் போதும்.

செயற்கைச் சூழ்நிலைகளுக்கு மத்தியிலும் எந்த அளவுக்கு இயற்கையாக வாழ முடியுமோ அந்த அளவுக்கு இயற்கையாக வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நலமான வாழ்வின் திறவுகோல் நமக்கு வெளியில் இல்லை. நமக்குள்ளேயே இருக்கிறது.

நம்முடைய ஞானிகளும் சித்தர்களும் பல்லாண்டுகள் ஆரோக்கிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து அவர்களாகவே சமாதானிலையினை அடைந்தார்கள் என்று படிக்கின்றபோது வியப்பில் ஆழ்ந்து போகிறோம்.

அவர்கள் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்தார்கள். இயற்கையில் இன்பம் கண்டார்கள். தம் மனத்தை மகிழ்ச்சியின் இருப்பிடமாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதனால்தான் நீண்ட ஆயுளும் இளமையும் பெற்றிருந்தார்கள்.

சாதனை விளைச்சல்

தன்னம்பிக்கையைப் பெற்றவர்களே சமுதாயத்தில் நாட்டில் உலகத்தில் பெயர், புகழ் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தலைசிறந்து திகழ்ந்தார்கள்.

அவர்களே வரலாற்றிலும் மக்கள் மத்தியிலும் நீங்கா இடம் பெற்று இறந்தும் இறவாமல் வாழ்கிறார்கள்.

சிறு முயற்சி உடையோரை இகழ்ந்தும் புலி போன்று பெருமுயற்சி உடையோரைப் புகழ்ந்தும் ஒரு புறநானூற்று புலவர் பாடியுள்ளார்.

இதையே திருவள்ளுவரும் “முயலைக் குறிவைத்து அம்பு எய்தி அதைக் கொன்றவனைவிட, யானையைக் குறிவைத்து அதைக் கொல்ல முடியாதவன் மேலானவன்” என்று சொல்கிறார்.

இதே கருத்தை “விண்ணில் குறி வைத்துச் சுடுகிறவன் இலக்கைத் தவறினாலும் மரத்தினிடத்துக் குறிவைத்துச் சுடுகிறவனைவிட உயரமாகவே சுடுவான்” என்கிறார் ஜார்ஜ் ஹெர்பர்டு.

மாவீரன் அலெக்சாண்டரின் வரலாற்றைப் பிரமிக்கத் தக்க வகையில் எழுதிய புளுடார்க், “ஒரு வரலாற்று மனிதன் தன் வாழ்வில் சின்னஞ்சிறு செயல்களை எவ்வாறு செய்தான்? சிறிய பெரிய துயரங்கள் எதிர்ப்படும்போது அவற்றை எவ்வாறு சமாளித்தான்? என்று உற்றுக் கவனிப்பது சுவை மிகுந்ததொரு” செயல் என்று உரைக்கிறார்.

உலகப் புகழ்பெற்ற அறிவியல் ஞானி தாமஸ் ஆல்வா எடிசனை “உங்கள் வெற்றியின் இரகசியம் என்ன? என்று ஒருவர் கேட்டார். அதற்கு அவர் “உறுதிப்பாடு” என்று மறுமொழி கூறினார்.

உலகத்தில் உருப்பெரும் அரும்பெரும் செயல்கள் எல்லாமே தன்னம்பிக்கையில் தான் வெற்றி அடைகின்றன.

“என்னால் முடியும்” என்று முயன்று பாருங்கள். செயலில் ஈடுபாடு காட்டுங்கள். நாம் எண்ணிய செயல் தீட்டங்கள் யாவும் வெற்றியில் முடியும். சாதனை விளச்சலைத் தரும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

குண நலன்கள்

மனிதனை விலங்கின் தன்மையிலிருந்து பிரித்துக் காட்டுவது அவனது குணநலனே. உடலை வைத்து ஒருவனை இவன் மனிதன்

உள்ளங்கையில் ஓர் ஒளிவட்டம்

78

என்று தீர்ப்பிட முடியாது. அவனது பண்பு நலன்களை வைத்தே மனிதன் என்று அவனைக் கூறலாம். மனிதனை மனிதனிடமிருந்தே இனம் காட்டுவதும் குணநலனே.

பலவகையான மலர்கள் குவியலாக உள்ளபோது, அவற்றை இன்னின்ன மலர் என்று வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றோம். காரணம், அம்மலர்களின் நிறம், வடிவம், இதழ்கள், மணம் ஆகியவை அவற்றை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன.

அவ்வாறே மனிதர்களையும் குணநலக் கூறுகளாகிய அறிவு, உணர்வு, மனத் தூய்மை, ஒழுங்கு முதலியவற்றைக் கொண்டு இன்னார் இன்னாரென்று கூறுகின்றோம்.

தீய மனம் கொண்டவரைக் கெட்டவர் என்றும் நல்ல மனம் உள்ளவரை நல்லவர் என்றும் அறிவுரை கூறுபவரை அறிவாளி என்றும் சிந்தனை அற்றவனை அறிவிலி என்றும் விலங்கு உணர்வுடையவனை விலங்கு மனத்தவன் என்றும் கூறுகின்றோம்.

மனிதனுடைய குணநலத்தை வளர்க்க முயற்சி மிகவும் இன்றியமையாதது. முயற்சி இல்லாமல் குணநலத்தை வளர்க்க முடியாது.

இடைவிடாது தன்னுடைய உணர்வுகள் மீது கவனமும் தன்னடக்கமும் தேவை. தன்னுடைய வாழ்க்கைப் பாதையில் முன்னேற்றப் பாதையில் பல சோதனைகளும் எத்தனையோ இடையூறுகளும் உண்டாகலாம். குணநலத்தில் சிறந்தவன் அவற்றை எல்லாம் கண்டு மனத்தளர்ச்சி கொண்டு சோர்ந்துவிட மாட்டான்.

தன்னுடைய முயற்சியில் மேலும் ஊக்கமும் வேகமும் காட்டுவான். மன வலிமையும் உள்ளத்தில் நேர்மையும் உடையவன், அந்த இடையூறுகளை எல்லாம் கண்ட அளவில் வெற்றியில் நம்பிக்கை இழக்கமாட்டான். வாழ்வின் வெற்றியைப் பற்றி வீணாகக் கவலைப்பட மாட்டான்.

குணநலம் என்பது ஒருவனுடைய ஆற்றல்களில் எல்லாம் ஒப்பற்ற ஆற்றலாகும். மனிதனின் இயல்பைச் சிறந்த முறையில் படம் பிடித்துக் காட்டுவது அவனுடைய குணநலமே.

ஒருவரின் குணநலம் அவனுடைய நேர்மைப் பண்பின் மூலம் வெளிப்படும். நேர்மைப் பண்பு உடையவன் தன்னுடைய பேச்சின் மூலமும் செயலின் மூலமும் நேர்மையில் நின்றொழுகுவான்.

நல்ல மனச்சாட்சியே ஒருவனுக்கு நல்ல மனவலிமையையும் திடமான உணர்வையும் கொடுக்கும்.

எந்த மனிதனும் பணக்காரனாகவோ தலைசிறந்த மனிதராகவோ ஞானமிக்கவனாகவோ இருக்க நல்ல மனம் வேண்டும்.

எனவே, வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமும் வெற்றியும் காண வேண்டும் என்று விரும்புவோர், தமது குணநலத்தைப் பேணி வளர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மனிதராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் குணமென்னும் புகழில் பொலிந்து வாழ்வதே சிறப்பு.

புறக் கவர்ச்சி அகக் கவர்ச்சி

ஆண் பெண் கூட்டுறவு வாழ்வுக்கு இரசனை அடித்தளமாகிறது. இயற்கையின் இந்த இரசனை உணர்ச்சியை மனிதன் புறக்கணிக்கும் போதும் அல்லது வளர்த்துக் கொள்ளத் தவறி விடுகிறபோதும் தீமைகள் தோன்றுகின்றன.

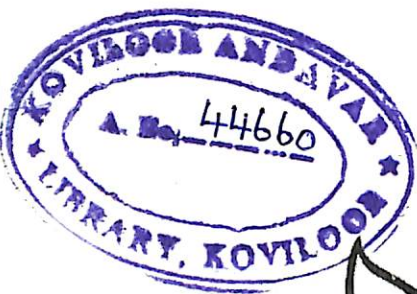
நம்மைச் சுற்றிலும் இயற்கையிலும் செயற்கையிலும் கவர்ச்சியும் இரசனையும் பிரிக்க முடியாமல் பின்னிப் பிணைந்து இருப்பதைப் பார்க்கலாம். நாகரிகம் என்று நாம் அழைப்பதும் கூட இரசனையின் வெளிப்பாடுகளே.

மனிதன் இரசனையை வளர்த்துக் கொள்ளாமல் வாழ்க்கையை முழுமையாக அனுபவிப்பது என்பது முடியாத செயல். இதை

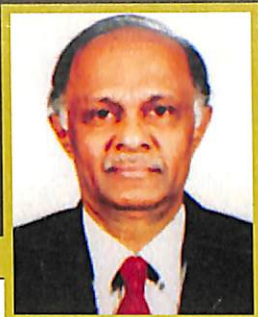
வளர்த்துக் கொள்ளத் தவறிவிடுபவர்கள் இருந்தும் இல்லாதவராகவே வாழ்கிறார்கள்.

அவர் நல்லவர். ஆகவே அவரோடு பழகலாம் என்று சொல்கிறோம். இதற்கு என்ன பொருள்? ஒருவருடைய நல்ல குணங்களை நாம் இரசிக்கும்போது அவருடன் உறவு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறோம்.

புறக்கவர்ச்சி இரசனையால் விளைவது நாகரிகம் என்றால், அக்கவர்ச்சியால் விளைவது பண்பாடு. மனித உறவுகள் சிறப்பாக அமைய வேண்டுமானால், மனிதன் தன்னுடைய இரசனை உணர்வை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறான். எனவே, இரசனை உணர்வை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

உலகத்தில் முன்னேற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களுக்கு எதுவும் தடையில்லை. நமக்குள்ளே பேராச்சரியமான உதாரணங்கள் இரண்டுதான். கண் தெரியாமல், பேச முடியாமல் இருந்த ஹெலன் கெல்லர் செய்த சாதனை. இன்னொன்று ஸ்டீஃபன் ஹாக்கிங்ஸ். உலக அதிசயங்களைவிடப் பெரிய அதிசயங்கள் இவை.

புத்தகங்களை எச்சரிக்கையாக குழந்தையைக் கையாள்வது போலக் கையாள வேண்டும். புத்தகங்களைப் பலர் படிக்க எடுப்பார்கள். ஆதலால் அவை நீண்ட நாள்கள் நல்ல நிலையில் இருக்க வேண்டும். ஆகவே முரட்டுத்தனமாகக் கையாளக் கூடாது. புத்தகத்தில் பென்சில் பேனாவை வைத்து அடிக்கோடு போடாதீர்கள். ஏனென்றால், அது உங்கள் புத்தகம் இல்லை. புத்தகத் திருட்டு ஒரு கெட்ட பழக்கம் என்பதை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

நன்றாகப் படிப்பது மிகவும் முக்கியம். வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற இது ரொம்ப உதவும். இன்றுள்ள உலகம் மிகவும் போட்டியானது. உடல்நலம் பேணுவதும் முக்கியம்- விளையாட்டுகள், உடற்பயிற்சி போன்றவை உங்களுக்கு உதவும். விளையாட்டைப் பார்த்து இரசிப்பதைவிட நீங்களே விளையாடுவது முக்கியமானது.